71STE JAARGANG No. 9008 ZATERDAG 24 APRIL 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

R.T.C. krijgt langzaam gestalte

Katholieken thans soepeler in kwestie positie P.G.

's-Gravenhage. — Na de gisteren gehouden bijeenkomst van de Nederlandse delegatie ter RTC kan — aldus werd de stand van zaken tegenover een redacteur van het ANP geformuleerd door bij de conferentie betrokken kringen — worden gezegd, dat men van Katholieke zijde thans geneigd is tot een soepeler standpunt in de kwestie der verantwoordelijkheid voor de rechtszekerheid in de Rijksdelen — positie van de Procureur-Generaal — dan aanvankelijk door de Katholieke delegatieleden werd ingenomen. Er bestaat thans in de Nederlandse delegatie een vrij grote mate van overeenstemming over de geest der formulering die men terzake wil treffen. Men kenschetste de thans gevonden formulering als „vrij redelijk" en achtte de verwachting gegrond dat de Antilliaanse delegatie ter RTC, zij het na het nodige overleg, daarmede ook genoegen zal kunnen nemen.

Gevaar voor het welslagen van de RTC zou — aldus de zegslieden — ontstaan, indien op de RTC-bijeenkomst van Antilliaanse zijde daartegen ernstige bezwaren zouden worden geopperd, en dat men dan van KVP-zijde weer andere en „duidelijkere formuleringen zou gaan eisen.

Intussen bestaat in de Nederlandse delegatie naast eenstemmigheid over wat het ontwerp-Statuut voorstelt als: het beginsel der verantwoordelijkheid voor de rechtszekerheid in de Rijksdelen, echter geen eenstemmigheid over de wijze waarop dit precies moet worden vastgelegd.

Met name de Christ. Historische Unie, de VVD en de PvdA-leden van de delegatie, hoewel in dit opzicht ook tussen hen nuances bestaan, wensen hierin zeer veel soepelheid aan de dag te leggen. De KVP blijft er op aandringen, dat duidelijk de maatregelen zullen worden vastgelegd, die nodig zijn om te zorgen, dat bedoelde verantwoordelijkheid ook tot haar recht zal komen. Op dit punt zijn de A.R.-leden wel soepeler dan de Katholieke leden, doch — aldus de zegslieden — ook zij zijn nu eenmaal van nature geneigd tot straffe formulering in allerlei zaken.

Overigens handhaafden ook thans nog de A.R.-leden hun bezwaren ten aanzien van de kwestie van eventuele vergemakkelijking van de grondwetswijziging middels het Statuut.

In de loop van de volgende week kan van officiële zijde een bekendmaking worden verwacht over de bijeenkomsten van de Nederlandse delegatie.

Jiménez opende gedeelte autostrada

Caracas. — Begin deze week heeft de president van Venezuela, kolonel Marcos Pérez Jiménez, een nieuw gedeelte van de autostrada officieel geopend. De nieuwe verbinding loopt van Mercedes naar Altamira en heeft in beide richtingen twee lanen, een voor sneller verkeer (80 km per uur) en de andere voor snelheden van 60 km per uur.

Op de autostrada tussen La Guaíra en Caracas werd gedurende de Paasdagen een recordbedrag van Bs. 200.000 aan tolgelden geind.

Dien Bien Phoe naar eindstrijd?

Vietminh dreef gevaarlijke wig in hoofdvesting

Hanoi. — Volgens het Franse opperbevel is het gevaar voor Dien Bien Phoe ernstiger geworden. Aan beide zijde zijn in de gevechten van Donderdagavond zware verliezen geleden. De Fransen hebben gisteren een steunpunt ontruimd dat op slechts 600 meter van het ondergrondse hoofdkwartier van generaal de Castries verwijderd is. De bezetting van dit steunpunt trok zich terug na de hevigste gevechten van man tegen man sedert het begin van het beleg.

Eerder hadden Franse groepen tevergeefs getracht zich een weg te banen naar de omsingelde post. Tenminste een bataljon van de Vietminh van 800 man met messen, handgranaten en machinepistolen bewapend, drong in de Franse stellingen door.

Het Franse opperbevel maakte gisteren bekend, dat een Vietminh-regiment in de nacht van Donderdag op Vrijdag een gevaarlijke wig in de centrale vesting heeft gedreven door de verovering van een sleutelpositie in het Westen en van de Noordelijke helft van het landingsterrein.

FRANSE COLONNE RUKT OP NAAR DIEN BIEN PHOE

Hanoi. — Een Franse colonne, die in Noord-Laos opereert, staat op nog geen vijftig kilometer afstand van Dien Bien Phoe.

De kolonne is in Noordoostelijke richting opgerukt door oerwouden en bergstreken. Deze troepen staan op 30 kilometer van de Zuidelijke grens van Tonkin. De Franse troepen hier hebben thans weer de posities in genomen, die zij in Januari hadden bezet, voor het begin van het offensief van de Vietminh tegen Loeang Prabang.

Plan Nehroe beeindiging oorlog in Indo-China

New Delhi. — Premier Nehroe van India heeft in het parlement een plan voorgesteld tot beëindiging van de oorlog in Indo-China. Nehroe zeide, dat de strijd in Indo-China een ernstige bedreiging voor de wereldvrede betekent.

De mogendheden in Genève dienen vijf punten voor ogen te houden: het scheppen van een atmosfeer van vrede nog voor het begin van de conferentie;

het uitgeven van een onmiddellijke oproep tot het staken van het vuren;

de onmiddellijke beëindiging van de souvereiniteit van Frankrijk in Indo-China;

rechtstreekse onderhandelingen tussen de strijdende partijen;

non-interventie van alle mogelijkheden;

Het staken van iedere vorm van militaire hulp.

Petrov wordt niet uitgeleverd

Canberra. — De Australische regering heeft een nota van de Sovjet-Unie, waarin om de uitlevering van Petrov wordt verzocht, van de hand gewezen. De wetten in Australië laten niet toe, dat op het verzoek van de Sovjet-regering wordt ingegaan.

Inmiddels heeft de Australische regering wel bijzonderheden gevraagd over de in de nota genoemde frauduleuze handelingen van Petrov.

„Tatjana" won Concours Hippique te Napels

Napels. — In een internationaal concours hippique te Napels won de Nederlander Arts met „Tatjana" de prijs van de Banco di Napoli, waaraan 52 ruiters deelnamen. Tweede werd de Italiaanse kapitein Oppes met „Zomalo", derde de Italiaanse majoor Clemente met „Devise" en vierde de Nederlander ritmeester Gruppelaar met „d'Artagnan".

Een tweelingveulen is een vrij zeldzaam verschijnsel. En daarom kwam boer Markerink uit Velsen op het plaatje, tesamen met zijn stamboekmerrie van het Gelderse type „Letera", die hem twee dartele veulentjes schonk.

Gouverneur sprak over Antilliaanse defensie

Willemstad. — Zoals wij reeds meldden, zal Z. Exc. Gouverneur Struycken Zondagmiddag naar de Antillen vertrekken. Z. Exc. reist samen met Gouverneur Klaasesz van Suriname.

Een redacteur van het A.N.P. had een onderhoud met de Antilliaanse Gouverneur. Z. Exc. heeft in Nederland over verschillende zaken overleg gepleegd, doch het stadium waarin deze zich bevinden, leent zich nog niet voor publicatie. Hij heeft gesproken over de Antilliaanse defensie en de inschakeling van Antilliaanse militie of vrijwilligers in de defensie. Een ontwerp daarover zal binnenkort aan de landsregering worden voorgelegd.

Ook is overleg gepleegd over de procedure van deelneming van de Antillen aan handelsbesprekingen met het buitenland. Overigens achtte de Gouverneur deze besprekingen voor de Antillen niet van rechtstreeks belang; het gaat meer tussen de Nederlandse handel en industrie en het buitenland. Z. Exc. is van mening, dat zaken als het plan-Karner niet teveel in de publiciteit moeten staan, omdat dit het verkrijgen van resultaten kan bemoeilijken. Het plan-Karner beoogt slechts een introductie in het buitenland om aldaar voor de Nederlandse handel en industrie belangstelling te wekken.

Desgevraagd zeide de Gouverneur, dat er geen plannen bestaan voor bezoeken zijnerzijds aan omliggende gebieden.

Z. Exc. deelde mede in Nederland een bedrag van Ned. f 50.000.— van het Rampenfonds te hebben ontvangen voor St Eustatius. Hij juichte de gift van NA f 75.000.— van de fa. Van Leer voor de Monumentenzorg zeer toe. Z. Exc. vertelde verder, dat hij in de loop van zijn ambtsperiode tweemaal een gift ontving van NA f 10.000.— van bezoekers aan de Antillen uit sympathie voor de samenleving, die zij daar aantroffen.

Brits-Guyana vierde Koningin Elizabeth's verjaardag

Georgetown. — Ter gelegenheid van de 28ste verjaardag van koningin Elizabeth werd gisteren te Georgetown een militair defilé gehouden, dat werd bijgewoond door circa tienduizend personen. Uit revanche „vierde" een belangrijk deel van de bevolking de verjaardag ingevolge een opdracht van de Progressieve Volkspartij door het dragen van zwarte cocardes als teken van rouw voor de gevangenhouding van ex-premier Jagan. Voorts manifesteerden enige groepen in Port Mourant, de geboorteplaats van Jagan. Deze groepen werden door de politie verspreid. Er deden zich geen incidenten voor.

Morgen verkiezingen in Argentinie

Buenos Aires. — Gisteren werd in Argentinië de felle verkiezingscampagne gestaakt om de gemoederen gedurende 24 uren tot bedaring te laten komen, alvorens de kiezers hun stem gaan uitbrengen voor een nieuwe vice-president en de helft van het ledental van het nationale Congres.

Behalve de 18 Senatoren en 79 afgevaardigden moeten ook provinciale en plaatselijke vertegenwoordigers worden gekozen. Hoewel de uitslag **generlei verandering kan brengen in** het huidige bewind, zijn de verwachtingen hoog gespannen met het oog op het groeiende succes van de oppositie-vergaderingen, en wel speciaal die van de radicalen, waarvan een bijeenkomst van Donderdag op de Parque Lezama het hoogtepunt was. Ondanks de stromende regen hadden zich 80.000 personen verzameld om de radicale leider Antonio Balbin te horen.

Nederlandse wieler-overwinning

Antwerpen. — De Nederlander Wim van Est won de driedaagse wegwedstrijd te Antwerpen. De Italiaan De Santi werd tweede en de Zwitser Koblet derde. De Belg Can Steenbergen werd vierde, de Nederlander Gerrit Voorting vijfde. Nederland bezette de eerste plaats in het ploegklassement voor zes regionale Belgische ploegen.

LAATSTE NIEUWS

Nederlandse delegatie aanvaardt (onder voorwaarde) Ontwerp-statuut

Den Haag. — Officieel is medegedeeld. De voorzitter van de Nederlandse delegatie naar de R.T.C. zond heden telegrammen aan de Surinaamse en Antilliaanse landsregeringen van de volgende inhoud:

„De Nederlandse delegatie heeft het Ontwerp-statuut aanvaard onder voorbehoud van wijziging in de regelings-bevoegdheid van de Procureur Generaal en met dien verstande, dat zijdens de Nederlandse delegatie voorgesteld zal worden:

1. een formele wijziging van art. 1 in verband met de tekst van art. 216 Grondwet; 2. een andere formulering van art. 24.

Een minderheid heeft voorts bezwaren tegen de wijzigingsprocedure van art. 55 lid 3 bij afwijking van de Grondwet.

Het ANP geeft hierop de volgende toelichting:

art. 1. heeft betrekking op een redactionele verbetering der bepalingen betreffende de Kroon. Art. 24 is een nieuwe bepaling in het Statuut, die verband houdt met de wijze van goedkeuring van internationale overeenkomsten.

Recht tot het Hart

— Vele mensen zijn scherp gestelde mijnen, die door een lichte irritatie tot ontploffing kunnen komen.

In het Bollenland is de tijd weer aangebroken van slingers kopen en het bezichtigen van de bollenvelden. Gedurende de Paasdagen werden weer duizenden auto's met de prachtige bloemenslingers opgesierd.

Priesterwijding van 60-jarige

G. Bakker naar melaatsendorp in Afrika

Op Paas-Zaterdag werd, zoals wij reeds berichtten, de WelEerw. Heer G.J.A. Bakker in de basiliek van de Twaalf Apostelen tot priester gewijd.

De heer Bakker is in 1893 in Den Haag geboren en was gedurende dertig jaar directeur van de N.V. Levensverzekeringmaatschappij „Nijmegen" Hij nam actief deel aan het katholieke leven van de universiteitsstad.

God zegende zijn gezin met acht kinderen, van wie een zoon dit jaar Augustus en een tweede in Augustus 1955 tot priester in de Sociëteit van Jezus zullen gewijd worden, terwijl een derde zoon bij dezelfde Sociëteit in het St. Ignatiuscollege in Amsterdam verblijft. Helaas heeft de moeder de blijdschap haar zonen aan het altaar te zien, niet mogen smaken: zij is in 1946 na een langdurige ziekte, overleden.

De weleerw. heer Bakker zal op het Hoogfeest van Pasen, in tegenwoordigheid van vijftig familieleden en in tegenwoordigheid van vele leden van de Nederlandse kolonie in Rome, zijn eerste H. Mis in de kerk van de H. Andreas bij het Quirinaal opdragen.

Tot terrein van zijn priesterlijke arbeid heeft de wijdeling het apostolisch vicariaat van Doumé, in Afrika, aan de paters van de H. Geest toevertrouwd en bestuurd door mgr. Teernstra, gekozen.

De weleerw. heer Bakker zal in October naar Afrika vertrekken. Hij zal arbeiden in het melaatsendorp Abong-Mbang, waar hij reeds een kerk heeft laten bouwen ter nagedachtenis van zijn overleden vrouw Catharina. In deze kerk zal de nieuwe priester zijn eerste H. Mis op het Afrikaanse grondgebied op de dag na zijn aankomst opdragen.

Verklaringen gewezen M.V.D.-kapitein leidden tot golf van arrestaties van Russische geheime agenten

Bonn. — Khoklhof, de gedeserteerde Russische geheime agent heeft Donderdag in de Russische uitzending voor de „Stem van Amerika" een beroep gedaan op de Russische openbare mening. Hij vroeg alles in het werk te stellen om zijn vrouw en tweejarig zoontje te redden, die nog steeds in een dorp bij Moskou zouden verblijven. Van Amerikaanse zijde wordt vernomen, dat de Rus is overgebracht naar een schuilplaats, omdat men vermoedt, dat zijn leven in gevaar is. Hij zal zich „tenminste drie weken" moeten schuil houden, aldus de mededeling. De onthullingen, die door Khoklhof zijn gedaan, hebben reeds geleid tot een golf geheime arrestaties en ondervragingen van Russische geheime agenten. In verschillende delen in West-Europa en West-Duitsland zouden vele personen zijn gearresteerd en ondervraagd in verband met de mededelingen van de gewezen M.V.D.-kapitein.

In kringen van de Westelijke geheime diensten voorspelt men, dat Rusland geheime dienst en sabotage-apparaat in Oostenrijk en Duitsland geheel zal moeten reorganiseren. Hiermede zijn zij wellicht reeds begonnen.

Volgens Khoklhof werd na de val en terechtstelling van Beria een aantal functionnarissen van de M.V.D., van wie vele topfuncties bekleedden, gezuiverd en vermoedelijk doodgeschoten. Dit heeft het moreel van het M.V.D.-apparaat volgens Westerse deskundigen danig geschokt. Zij zinspelen erop, dat de Westelijke geheime diensten profijt van de hiervan resulterende zwakheid hebben getrokken.

Volgens Khoklhofs onthullingen was er in de Berlijnse afdeling van de Russische geheime politie een speciaal buren voor Denemarken. Het bestuurde de activiteit van de Deense communistische partij tegen de legering van NAVO-troepen op Deens grondgebied. De Oostenrijkse afdeling staat onder overste Okoen, die in 1952 moeilijkheden met de M.V.D. kreeg. Hij werd teruggeroepen en wegens verduistering naar de Oeral gezonden. Volgens Khoklhof was de eigenlijke reden, dat Okoen een Jood was. Een jaar later werd Okoen gerehabiliteerd en naar Oostenrijk teruggezonden.

Volgens Khoklhof verder wordt de sabotage- en spionage-activiteit in Duitsland en Oostenrijk geleid door kolonel Polyakof in Moskou, die onder het algemeen toezicht staat van kolonel Lev Stoednikof, plaatsvervangend hoofd van de negende afdeling voor terreur en ondermijnende activiteit, die opereert vanuit de Loebyanka-gevangenis te Moskou. De M.V.D. heeft twee voorposten voor haar netwerk van agenten in West-Europa, aldus de uitgewekene, namelijk een te Karlshorst, de zetel van de Russische Hoge Commissie in Oost-Duitsland, en de andere te Baden in de Sovjetzone van Oostenrijk nabij Wenen.

De Amerikaanse waarnemende Hoge Commissaris in Duitsland, Dowling, heeft „in de krachtigste termen" geprotesteerd tegen de door de Russische geheime dienst beraamde moord en „brutale ontvoering" van de Russische emigrantenfunctionnaris Okolovitsj.

Ceylon. — Ter gelegenheid van het bezoek van Koningin Elizabeth van Engeland aan Ceylon heeft de Regering van dit land aan 855 gevangenen gratie verleend.

Tweede Florence Nightinggale in Dien Bien Phoe

Hanoi. — De enige vrouw in Dien Bien Phoe is een jonge Franse verpleegster, die een tweede Florence Nightinggale voor bijna duizend gewonden is geworden — aldus is in Hanoi bekend gemaakt. De naam van de verpleegster, die een maand geleden, toen de Franse Rode Kruis vliegtuigen niet meer bij Dien Bien Phoe konden landen, moest achterblijven, is door de censuur geschrapt. Zij helpt drie operatie-groepen, elk bestaande uit een dokter en 15 Rode Kruis soldaten, die dagelijks 25 operaties verrichten in de ondergrondse verblijven.

Osservatore Romano:

Waterstofbom brengt de „beschaving van de angst"

Protest en veroordeling door H. Stoel

De Osservatore Romano van 13 April bevat een hoofdartikel dat tot titel draagt „Beschaving van de angst" en dat handelt over de waterstofbom en alle andere verschrikkelijke wapenen der moderne oorlogvoering. In dit artikel, dat niet is ondertekend, wordt niet slechts de waterstofbom veroordeeld, doch ook alle andere gevolgen van het afkeren der wereld van Christus en van de leer der Kerk. De laatste experimenten met de waterstofbom, aldus de Osservatore, hebben de wereld met angst vervuld. Zij ziet zich voor zulke verwoestende krachten geplaatst dat, indien tot dusver gezegd kon worden dat de oorlog groter was dan de wapenen, thans gezegd zou kunnen worden dat de oorlog veel kleiner is dan de wapenen.

Mocht het al overdreven zijn te zeggen, zoals reeds gezegd is, aldus het blad, dat het gebruik van zulke catastrophale wapenen aan de contrôle van de wetenschap ontsnapt, het is volkomen waar dat de kracht van die wapenen ver uitgaat boven het doel waarvoor ze in welk conflict ook worden gebruikt. Het doel waarvoor ze worden aangewend wordt zeker getroffen maar men weet niet wat tegelijkertijd mede verwoest wordt. Dit is een verschrikkelijk probleem, dat zich opwerpt voor hen, die dergelijke wapens gebruiken, omdat niet het doel alleen getroffen wordt, doch omdat het doel slechts bij het onmetelijke effect van het wapen is inbegrepen.

Wanneer men ziet, zo zegt de Osservatore, dat het effect van het wapen waarin het doel is inbegrepen buiten elke proportie staat, dan ziet men ook onmiddellijk dat het fundamentele beginsel van de „precisie" verlaten is voor dat van de „benadering". Het zedelijke probleem dat hieraan verbonden is, dateert reeds van de tijd dat de slagwapens werden gebruikt.

Met de ontwikkeling der wapenen van slagwapen tot vuurwapen en van vuurwapen tot de monsterlijke instrumenten van deze tijd groeide het probleem der zedelijke toelaatbaarheid. Dit heeft de Kerk steeds bezig gehouden en van het allereerste begin af schreef zij bepaalde terreinen voor die onaantastbaar moesten zijn in de oorlogvoering.

Zij riep op tot de „wapenstilstand van God" onder de strijdenden en de Godsvrede voor arbeiders, vrouwen, kinderen, religieuzen en voor de vreedzamen. Evenredig met de komst van de vuurwapenen en de mechanische wapenen en met de steeds geringer wordende practische mogelijkheid van beperking, die alleen afhankelijk is van de wil en de verantwoordelijkheid van de mens, wordt het protest van de Kerk en de veroordeling der ontoelaatbaarheid scherper en radikaler.

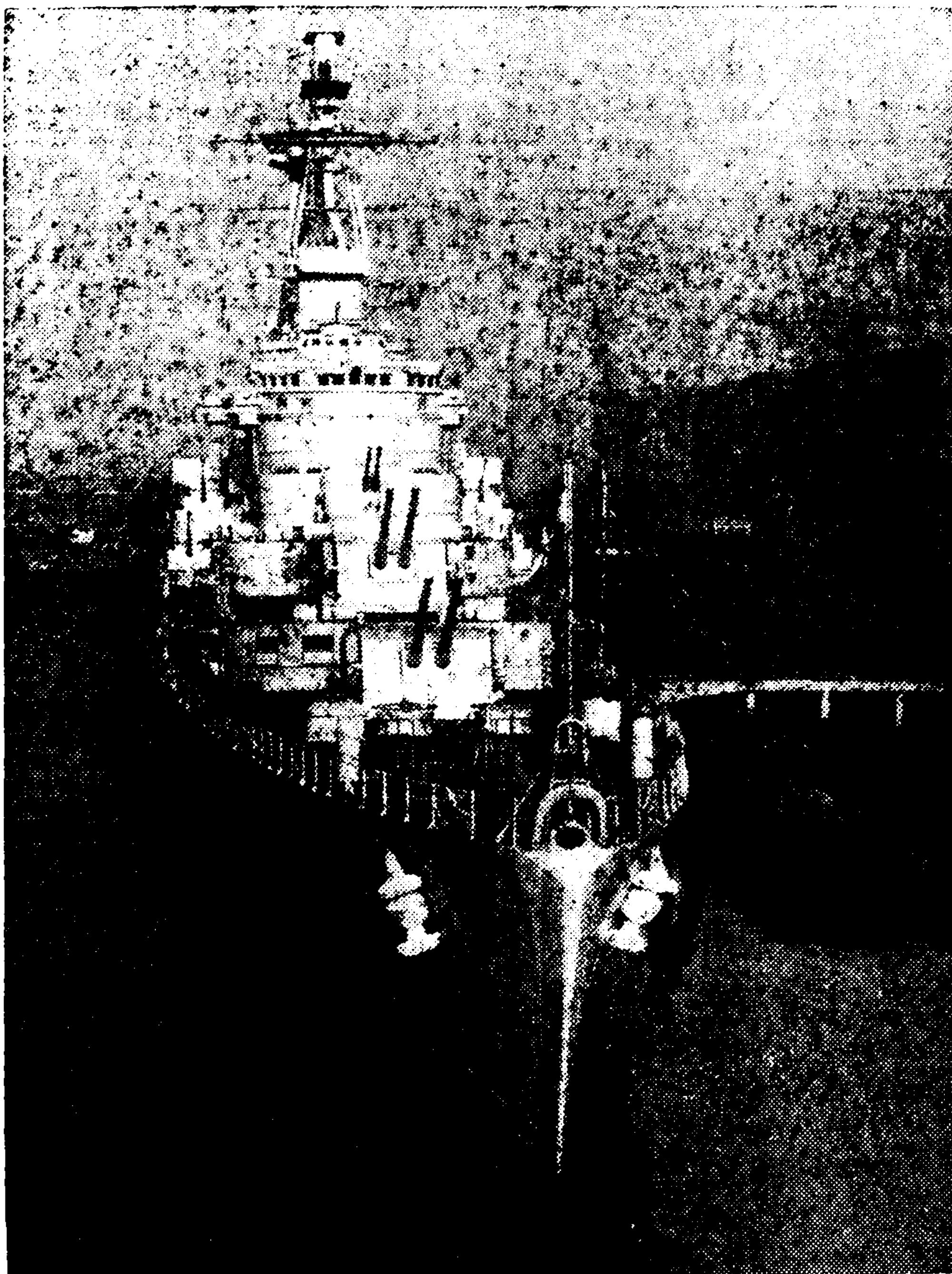
De Osservatore wijst er uitdrukkelijk op dat thans geen sprake meer is van een oproep van de H. Stoel zoals in de middeleeuwen, doch van een protest en een veroordeling. Het blad besluit met de opmerking, dat degenen, die met behulp van wetenschap en machine beweerden een klaargemaakt paradijs op aarde te kunnen geven, teneinde de mensheid te verlossen van een vernederende beschaving van de vrees voor God, thans een wetenschappelijk en technisch klaargemaakte hel in de superbe beschaving van de angst aanbieden.

Guareschi verkiest de gevangenis

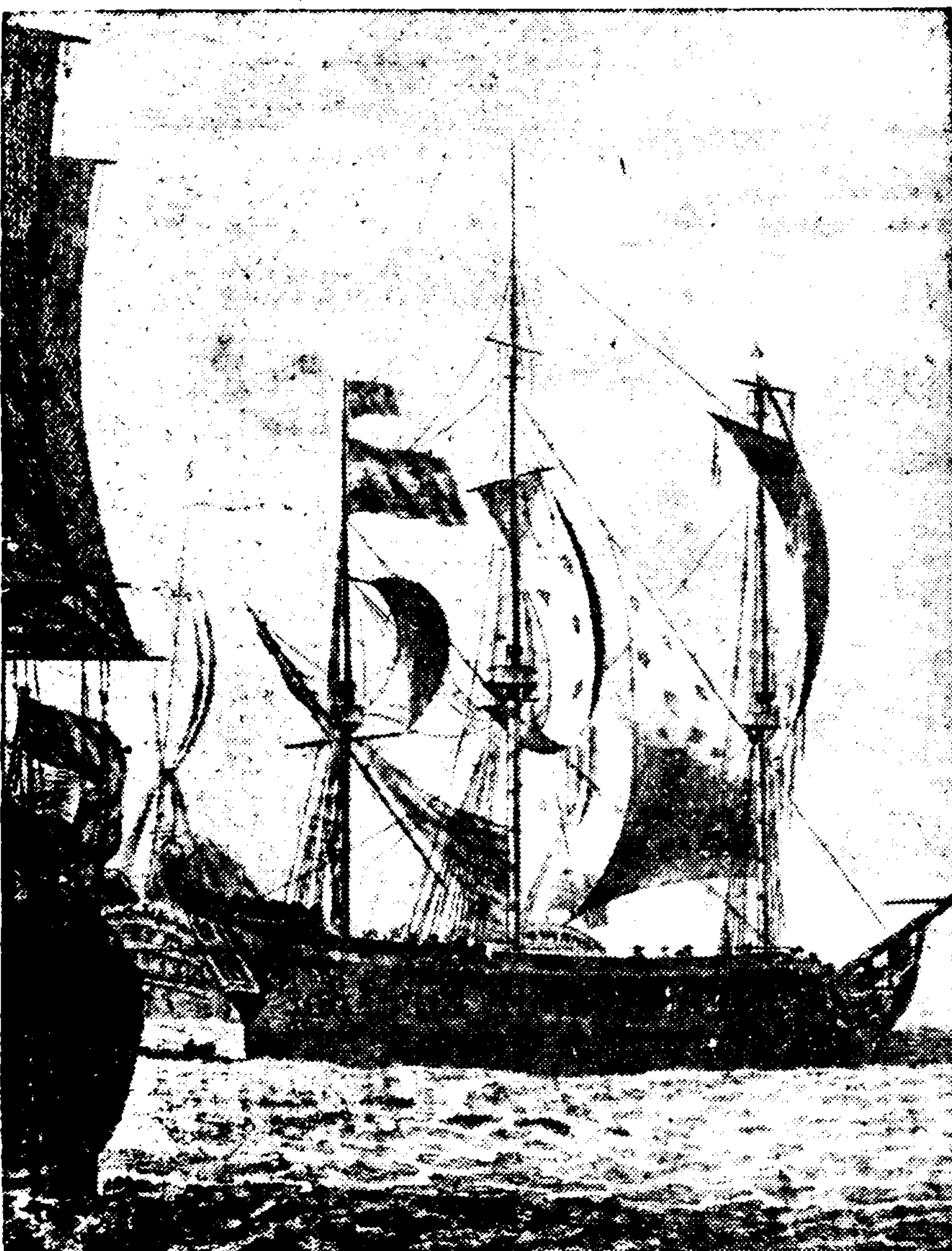
De schrijver van „Don Camillo", Giovanni Guareschi, heeft onlangs verkozen naar de gevangenis te gaan en maakte bekend, dat hij niet van plan is in hoger beroep te gaan tegen het vonnis van 12 maanden, wegens laster van de vroegere premier Alcide de Gasperi.

De actie van Guareschi wordt beschouwd als een protest tegen de behandeling van de zaak, die dezer dagen werd beëindigd. Het Hof besloot niet over te gaan tot een onderzoek door deskundigen van de beroemde brief van De Gasperi, waarin deze in 194[illegible] de geallieerden zou hebben verzocht Rome te bombarderen.

Machtige Zeven Provinciën bezoekt de Nederl. Antillen

Dit is de kruiser De Zeven Provinciën", die in de loop van de volgende week de havens van Willemstad en Oranjestad zal aandoen.

„De Ruyter", zusterschip van de „Zeven Provinciën", is niet het eerste oorlogsschip, dat de naam draagt van de grote admiraal. Het eerste — Z's Lands Linieschip Admiraal Ruyter" — liep in 1778 te Amsterdam van stapel en nam op 5 Augustus als vlaggeschip van Schout-bij-Nacht J. A. Zoutman deel aan de slag bij de Doggersbank. Toen het schip in 1799 aan de Engelsen werd overgegeven, werd het niet herdoopt, doch onder de naam „Admiraal de Ruyter" bij de Britse Vloot in dienst gesteld. De „Admiraal de Ruyter" was een linieschip van 68 stukken. Men ziet hier een fragment van een gravure van I. F. Reitz, welke het eind van de slag bij de Doggersbank voorstelt, met het linieschip „Admiraal de Ruyter" .

In oorlogstijd begeerde buit voor Duitsers

Het oude bakken-systeem is thans „oud-bakken"

Willemstad. — De volgende week wordt op Curaçao de tweede kruiser, die na de oorlog voor de Koninklijke Marine in Nederland werd gebouwd, Hr. Ms. „De Zeven Provinciën", verwacht. Met de voltooiing van deze kruiser is wederom een mijlpaal bereikt in de wederopbouw van de Nederlandse oorlogsvloot, die over enkele jaren, in 1956, wederom een sterkte zal hebben verkregen van niet minder dan 145 oorlogsbodems en daarmee gelijkwaardig aan Frankrijk de derde plaats zal innemen voor wat haar slagkracht betreft onder de zeemogendheden der vrije wereld.

Spelevaren met genodigden

Nog slechts enkele jaren geleden heeft Nederland vinnig van zich moeten afbijten om zijn plaats te handhaven. Toch is het niet afgeweken van de lijn, die onmiddellijk na de oorlog was uitgestippeld en die een wederopbouw van de Nederlandse vloot inhield. Dit betekende weliswaar zware offers voor Nederland wanneer de vloot eenmaal is voltooid; immers zal daar een bedrag van 1,6 milliard aan zijn besteed, een bedrag dat echter mede door Amerikaanse hulp kon worden opgebracht.

„De Zeven Provinciën", die de volgende week in de haven van Willemstad binnenloopt en de week daarna die van Aruba, is een zusterschip van de „De Ruyter" en werd een maand na dit schip, op 17 December van verleden jaar, in gebruik gesteld.

Lange geschiedenis

De twee kruisers, Hr. Ms. „De Ruyter" en Hr. Ms. „De Zeven Provinciën" hebben een lange geschiedenis achter zich. De eerste credieten voor de aanbouw van deze schepen werden reeds in 1938 en 1939 op de Nederlandse staatsbegroting uitgetrokken. De schepen zouden moeten dienen ter vervanging van de in 1925 en 1926 in dienst gestelde „Java" en „Sumatha". Kort voor het uitbreken van de tweede wereld-oorlog, amper een jaar voordat de Duitse legers Nederland binnenvielen, werd de eerste kielplaat voor „De Zeven Provinciën" bij de Rotterdamse Droogdok Maatschappij gelegd en enkele maanden later geschiedde ditzelfde voor de „De Ruyter" in het dok van Wilton Feyenoord. De bouw van zulke schepen is echter een kwestie van ettelijke jaren, en toen dus de Duitsers in Mei 1940 Nederland binnenvielen verkeerde de bouw van beide schepen nog in een begin-stadium. Beide waren nog niet meer dan een casco.

De Duitsers waren er als de kippen bij om deze twee casco's, in verschillende stadia van bouw, in beslag te nemen en de Duitse Kriegsmarine besloot ze zo snel mogelijk te doen afbouwen op dezelfde werven waar zij op stapel waren bezet. Zij kon een versterking van haar eigen vloot met twee destijds moderne kruisers maar al te goed gebruiken. De Duitsers echter misrekenden zich schromelijk in de Nederlanders, eensdeels door dat zij zelf zo stom waren om niet voldoende materiaal en niet voldoende de arbeidskrachten voor de afbouw van beide schepen ter beschikking te stellen, en anderdeels doordat de Nederlanders, die eraan moesten werken, van de gewone werkman tot de directieleden van de werven toe, het werk van het begin af aan zo vlijtig mogelijk saboteerden, lukte het eerst in December 1944 slechts een der casco's, n.l. dat van de „De Ruyter", in zodanige staat van gereedheid te brengen, dat het daags voor Kerstmis te water kon worden gelaten.

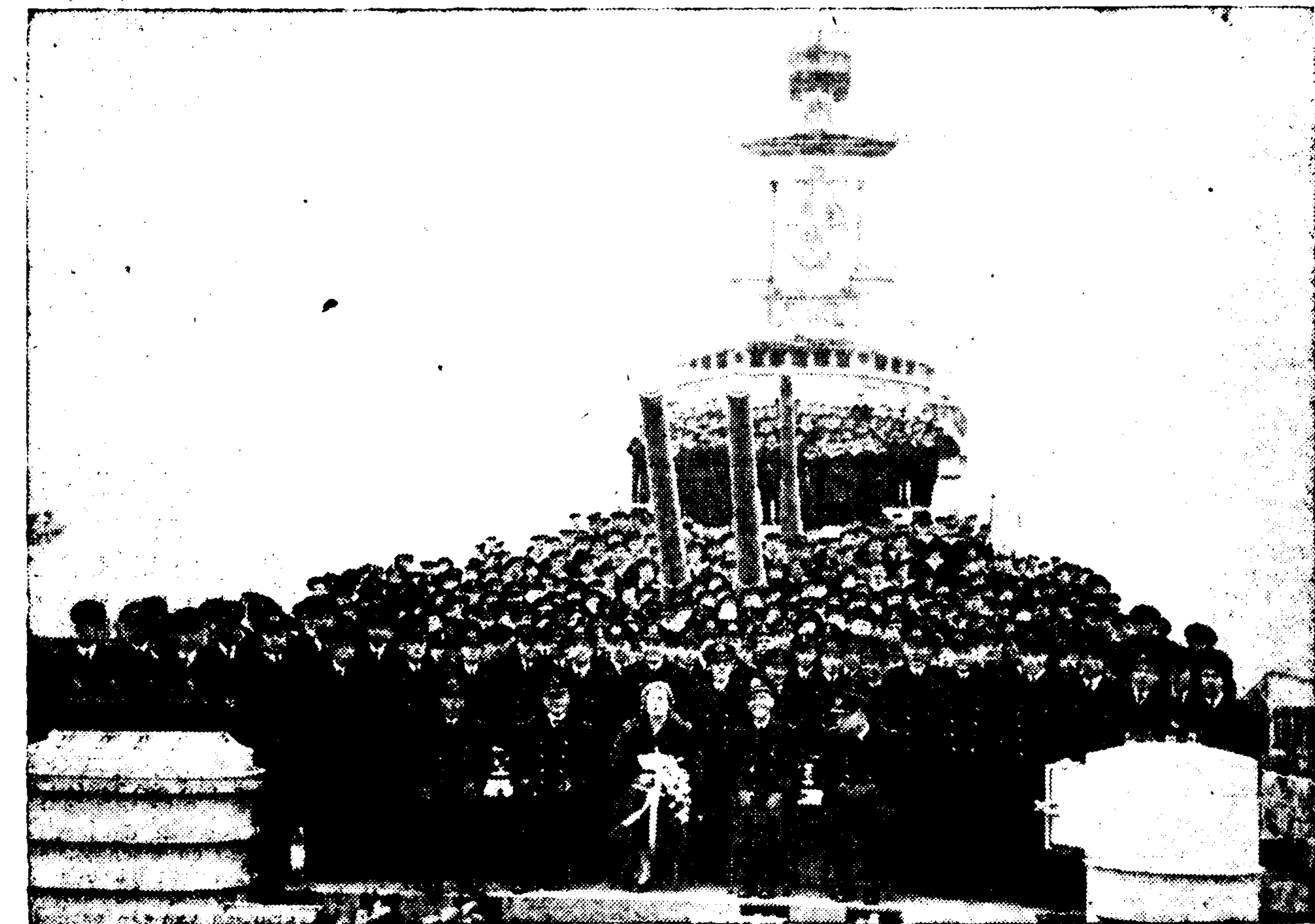
De Duitsers begrepen al lang wat er aan de hand was en probeerden nu zo gauw mogelijk dit te water gelaten casco naar Duitsland te verslepen om het daar verder af te bouwen. Het andere lag nog steeds op de werf en was nog lang niet aan een tewaterlating toe. De poging echter van de Duitsers om het casco van de „De Ruyter" te verslepen mislukte; de geallieerde marine bezat toen reeds nagenoeg volledige overmacht ter zee. Toen dus Nederland in Mei 1945 werd bevrijd lagen de beide rompen nog steeds in Rotterdam klaar om weer door de Nederlandse marine te worden overgenomen en door haar verder te worden afgebouwd.

Intussen waren de plannen voor de bouw van deze schepen, zoals die voor de oorlog op papier stonden, verouderd geraakt. Men had gedurende de tweede wereldoorlog nieuwe ervaringen opgedaan en alvorens de afbouw van deze twee kruisers ter hand te nemen moesten de plannen in overeenstemming met die nieuwe ervaringen worden herzien, met overigens de twee bestaande casco's als uitgangspunt.

Interessant is echter te weten, dat bij die herziening van de bouwplannen der beide kruisers de grootst mogelijke aandacht werd besteed aan de beveiliging van het schip zelf en van zijn bemanning, die uit bijna 1000 mensen bestaat. Ten behoeve daarvan werd het oude bakken-systeem, waar men in de marine zeer aan gehecht was, als een oudbakken-systeem verlaten en werden de verblijven, zowel van de officieren als van de onderofficieren, korporaals en manschappen over het hele schip verspreid, zodat niet één enkele ongelukkige treffer van de vijand eensklaps een groot deel van de officieren of een groot deel van de onder-officieren, of een groot deel van de bemanning, die voor een bepaalde taak op het schip is aangewezen, buiten gevecht kan stellen.

Ieder onderdeel is in de verblijven over het hele schip vertegenwoordigd. Een treffer kan dus wel één van een bepaald aantal units op het schip uitsluiten, maar niet een zodanige schade in de bemanning aanrichten, dat een bepaalde functie van het schip uitgeschakeld zou kunnen worden. Hetzelfde geldt voor de technische uitrusting.

De kruiser „De Ruyter" heeft een tocht gemaakt naar de Noordelijke wateren; „De Zeven Provinciën" is naar het Zuiden, naar de tropen gevaren. Beide schepen hebben onder totaal verschillende omstandigheden uitstekend aan de gestelde eisen voldaan en overtroffen ten aanzien van de snelheid waarmee zij zich konden voortbewegen zelfs de voorwaarden, die contractueel waren gesteld. Weliswaar werd bij beiden geconstateerd, dat de achtersteven nog enige voorzieningen behoefden, doch de defecten, die daarin waren gebleken, konden in betrekkelijk korte tijd worden verholpen, zodat thans, nu beide schepen in dienst zijn gesteld, mag worden gezegd, dat Nederland over twee oorlogsschepen beschikt, die ook in internationaal verband gezien, tot het meest moderne materieel behoren.

Toen de kruiser „de Ruyter" — zusterschip van de trotse „De Zeven Provinciën" in gebruik werd genomen, poseerde onze Landsvrouwe met de bemanning aan boord van bedoelde kruiser.

Congres voor verpleegsters

Willemstad. — Gisteravond werd in de zaal van het St. Thomascollege (Hoogstraat) in het kader van het Congres Volksgezondheid een bijeenkomst gehouden voor verplegers en verpleegsters van Curaçao. Onder de aanwezigen merkten we op de Zeereerw. Pater Hulsman, Rector van het St. Elisabeth-hospitaal en de Eerw. Paters Berlage en Brenneker.

Toen de heer van de Laarschot de vergadering opende waren er een 75 verplegers(sters), in de zaal aanwezig. Als eerste spreker werd door de Voorzitter ingeleid Dr. W. den Hartog Jager, die een zeer leerzame beschouwing hield over het onderwerp „Over de verpleging van psychiatrische patienten in een algemeen ziekenhuis." Dit werk eist van U, aldus spreker, veel Liefde, barmhartigheid en opoffering. Dit is de voornaamste factor bij de verpleging van zulke zieken. Hij ging nader in op wat men moet verstaan onder psychiatrische patienten en de oorzaken, die leidden tot deze zieken.

Als tweede spreker trad op Dr. G. Bär, directeur van de St. Maartenkliniek te Nijmegen, die als onderwerp behandelde: „Ruggegraatsverkrommingen". Aan de hand van lichtbeelden ging hij na het ontstaan hiervan en de mogelijkheden tot verbeteringen van de verschillende soorten verkrommingen. Tot slot werd er nog een filmpje vertoond over de St. Maartenskliniek. Na afloop dankte de heer v.d. Laarschot beide sprekers hartelijk voor de duidelijke uiteenzetting, en spoorde de aanwezigen aan van de nuttige wenken die deze avond gegeven waren een goed gebruik te maken. Hierna werd de bijeenkomst gesloten.

FILM

Hiermede hebben wij de eer onze Parochianen en allen die op een of andere wijze hebben bijgedragen aan de tot standkoming van onze glas in lood ramen en ons hoofdaltaar, uit te nodigen tot bijwonen van een Plechtige H. Mis van Dankbaarheid, welke op Zondag 25 April a.s. om 9 uur v.m. zal worden opgedragen in onze Parochiekerk van Pietermaai.

P. fr. CL. VAN DER LOOY
PASTOOR

Gebrekkige kinderen hadden plezier in Vaerssenbaai

Vaersenbaai. — Wie gistermorgen rond St. Maria en de weg naar Vaersenbaai een vrolijk stel kinderen heeft ontmoet zal zich misschien wel afgevraagd hebben wat er nu toch weer te doen was. Wel het Wit-Gele Kruis viert deze week feest en nu was er een picnic georganiseerd voor de kinderen van het Mgr. Verrietinstituut. De commissie die hiervoor moest zorgen had al een heel gemakkelijke taak, daar de Politie Sportvereniging voor alles had gezorgd. Om ongeveer 9 uur ging het in verschillende auto's onder luid gejuich naar Vaersenbaai, waar de kleinen zich naar hartelust konden vermaken. Het water lokte veel van de kinderen en ook het strand bleek een ideale speelplaats. Als afwisseling werd er limonade rond gedeeld en toen de klok twaalf sloeg werd heel het stel netjes onder leiding van de zusters en verschillende dames bij elkaar neergezet en begon de lunch. Mevr. Kroeze had gezorgd voor heerlijke sandwiches en lekkere koek. Nadat allen zich hieraan te goed hadden gedaan werden er verschillende spelletjes georganiseerd waaraan kleine prijsjes verbonden waren. Toen de tijd van vertrek gekomen was ging er een luid hoera op voor de organisatoren van deze dag waaronder vooral mag genoemd worden de heer Kroeze en zijn echtgenote.

Voldaan ging de troep daarna weer terug naar de „Vallei van St. Maria."

BEZOEK VAN DE HEER L. BOUMAN AAN CURACAO EN ARUBA

Willemstad. — Ongeveer 27 April wordt de heer L. F. Bouman, directeur van het Netherlands West Indies Tourist Bureau in New York, uit Trinidad op Curaçao verwacht voor een verblijf van enige dagen. Het bezoek van de heer Bouman in Trinidad heeft voornamelijk ten doel met de British West Indian Airways te overleggen over een mogelijke luchtverbinding van die Maatschappij met St. Maarten. Van 2 tot 7 Mei zal de heer Bouman in Aruba zijn om in zijn functie van onder-voorzitter van de Adviesraad van de Caribbean Tourist Association, de Jaarvergadering dier organisatie aldaar bij te wonen.

OP TWAALF MEI A.S. „PALU BLANCO"

Willemstad. — Naar wij gistermiddag van de Officier van Justitie, mr. W.R. Boom vernamen, zal de zaak „Palu Blancu", (de steekpartij op Palu Blancu van 13 Maart j.l.) niet op 28 April doch op 12 Mei a.s. plaatsvinden. De uitstel van behandeling werd noodzakelijk door verschillende omstandigheden.

MORGEN FINALE D.L. CAPRILES-CUP

Willemstad. — Morgenmiddag om 4.15 uur begint op de Tennisbaan te Mundo Nobo de finale voor de D.L. Caprilescup. Zoals bekend werd vorige maand met deze wedstrijden begonnen. Gerharts-Philip spelen tegen Chumaceiro-Storm.

Het zal zeker een spannende wedstrijd worden, er is steeds hard gevochten om deze cup.

In verband met het 25-jarig jubileum van de centrale van de OGEM heeft deze maatschappij haar hele kantoor op het Brionplein in een keurige feestverlichting gestoken. Deze foto werd bij avond genomen, de letters zijn duidelijk te zien. Deze verlichting zal de gehele week tot en met Koninginnedag worden ontstoken.

VERSTEKELING AAN BOORD

Willemstad. — Aan boord van het Argentijnse tankschip „Campero" werd een verstekeling ontdekt. Door de Vreemdelingenpolitie werd hij aan boord van het schip ingesloten, om met hetzelfde tankschip retour te gaan.

DR. BARR NAAR ARUBA

Willemstad. — Naar wij vernemen, zal Dr. Bär in het kader van de Wit-Gele Kruisweek Dinsdag en Woensdag op Aruba vertoeven.

AUTO GING ZWEMMEN, MAAR BLEEF IN MODDER STEKEN

Willemstad. — Hedenochtend omstreeks half negen reed op het Waaigat achter het Postkantoor plotseling een auto te water. Waarschijnlijk stond de handrem niet aan. Natuurlijk was er direct een grote belangstelling en de aanwezigen, waaronder wij ook Fischer zagen met zijn camera, zagen belangstellend toe hoe de amphibie-Chevrolet op het droge zou worden gebracht. Het wordt nu langzamerhand wel eens tijd, dat het Waaigat-plan afgemaakt wordt. Met goede wil is men indertijd begonnen, er zouden dubbele wegen komen etc.. Het begint er echter op te lijken, dat men op Curaçao iets begint om het werk dan halverwege te stoppen.

BESTUUR SOFTBALL-BOND

Willemstad. — Op de Algemene Ledenvergadering gehouden de 30e Maart jl. en de 13e dezer, waarop alle verenigingen, aangesloten bij de Softballbond, vertegenwoordigd waren, is het navolgende bestuur gekozen:

Voorzitter Ch. C. P. Maduro, Ondervoorzitter Mej. Th. Palm, Secretaris E. M. Pieters, Penningmeester A. R. Haseth, commissarissen M. P. Libier en R. A. Peralta en J. Daow.

BEDRIJFSONGEVAL OP DE ISLA

Willemstad. — Gisteren werd aan de recherche gemeld, dat een Portugees tijdens zijn werkzaamheden van een stellage naar beneden is gevallen. Hij brak zijn bovenbeen en werd in het Hospitaal opgenomen. De recherche stelt een onderzoek in.

Op het Julianaplein reed gistermiddag pardoes een Portugees met zijn „bejaarde" truck tegen een prachtige Chevrolet. De schade, die werd toegebracht, is vrij groot.

Onderwijzend personeel op het Congres

Willemstad. — Gistermorgen werd in het kader der Wit-Gele Kruis Jubileumviering het congres voor Volksgezondheid voortgezet met een bijeenkomst, die van speciale interesse voor het onderwijzend personeel was, dat dan ook op verheugende wijze blijk van belangstelling gegeven heeft.

De bijeenkomst ving om ongeveer 9.45 uur aan met een inleiding van de voorzitter van het Wit-Gele Kruis, de heer E. C. J. M. van de Laarschot, die er de nadruk op legde, dat de twee te bespreken onderwerpen „Onderwijs en opvoeding van het Gebrekkige Kind" en de „Schoolartsendienst" van een grote actualiteit en urgentie waren voor onze hedendaagse maatschappij. Buitengewoon Lager Onderwijs zal een machtig wapen blijken tegen jeugdcriminaliteit, die naar van bevoegde zijde werd geoordeeld, vooral uit de moeilijke kinderen zijn delinquenten recruteert en de Schoolartsendienst, omdat die profylactisch werk en dus veel dokterskosten bespaart.

Na deze inleiding nam Dr G. F. J. M. Bär het woord voor een interessant en leerzaam exposé van de zorg voor de opvoeding en het onderwijs van het lichamelijk Gebrekkige Kind. De grote taak van de opvoeders van deze misdeelden is op de eerste plaats hun vermogen tot zelfexpressie te ontwikkelen en anderzijds hun voor heel hun verder leven een aangepast beroep te bezorgen, daar dit een stabiliserende factor is in dit uiteraard vaak onevenwichtige leven.

Dr Bär besprak vervolgens de verschillende bezigheden voor de vrije tijd passering, welke er op aangelegd zijn de kinderen zoveel mogelijk te incorporeren in het gewone leven.

Als taak van het onderwijs citeerde hij allereerst het werk om de ervaringswereld van de kinderen, die immers door hun immobiliteit zoveel ontberen, zoveel mogelijk uit te breiden. Vervolgens moet de capaciteit tot zelfexpressie vergroot. Via handenarbeid Aesthetische vorming werden de kinderen ingeleid tot het volgen van de normale schoolvakken en tenslotte worden zij voorbereid op het sociale leven.

Spreker gaf vervolgens een opsomming van de in Nederland op dit terrein bestaande instituten, waarbij hij over de St Maartenskliniek te Nijmegen, waarvan hij Directeur is, maar in details trad.

Voor de 50 kinderen, die daar tot opvoeding zijn opgenomen, zijn er niet minder dan 5 leergangen. Eén die het 1e tot 3e jaar samenvat. Een tweede, die uit het 4e en 5e jaar bestaat. Een aparte cursus voor de kinderen met ongecontrolleerde bewegingen. Een cursus Voortgezet Lager Onderwijs en Uitgebreid Lager Onderwijs en tenslotte B.L.O.

Spreker lichtte zijn causerie toe met voorbeelden van de materialen, waarmede bij opvoeding en onderwijs dezer kinderen gewerkt wordt.

Na zulk een uiteenzetting werd het ons te duidelijker, hoe abnormaal de toestand nog is in ons Tehuis voor Gebrekkige Kinderen, waar één Onderwijzeres onderricht moet geven aan zegge en schrijve 30 invaliden!

SOEUR THÉRÈSE †

Willemstad. — Gisteren werd onder drukke belangstelling, vooral van de zijde van de Congregatie der Fraters van Tilburg en geestelijken het stoffelijk overschot van Soeur Thérèse ter aarde besteld op het kerkhof van het Pensionnaat Habaai. De H.E. Pater Vicaris, L. van Rooy O.P., verrichtte de absoute.

Soeur Thérèse werd in 1876 te Sinamaica (Venezuela) geboren. Haar ouders had zij op jeugdige leeftijd verloren en zo trad zij in het Noviciaat op Curaçao bij de Zusters van Roosendaal. In 1895 vertrok zij naar Nederland, waar zij twee jaar later werd geprofest. Daarna kwam zij weer op Curaçao terug om haar gehele persoonlijkheid in te zetten voor het werk, waarvoor zij werd bestemd. Zij arbeidde met noeste ijver, wegens gezondheidsredenen vertrok zij op 24 October 1909 naar Nederland, waar zij tot 1927 verbleef. Zij had haar tijd in Nederland niet ongebruikt voorbij laten gaan, want zij behaalde de acte Spaans M.O. en kon later op Curaçao haar grote kennis, die zij in Nederland had vergaard, dienstbaar maken aan talrijke leerlingen. Zij werd belast met de opleiding van leerlingen voor het Spaans L.O..

Vele fraters behoorden tot haar leerlingen, hetgeen bij de uitvaart wel is gebleken toen een groot aantal fraters haar de laatste eer bewezen.

Een vruchtbaar leven nam God tot Zich. Moge zij rusten in vrede!

MAKRO-PHOTOGRAFIE

Willemstad. — De C.C.C. houdt op Maandag 26 April as. een interessante bespreking over het onderwerp: **Markophotographie.**

VOOR DE SURINAMERS

Willemstad. — Morgenochtend 9 uur zal in de kerk van de H. Familie (San Mateo) een gezongen Hoogmis zijn voor het geestelijk en tijdelijk welzijn van de Surinaamse gemeenschap in de Antillen. Een Surinaams koor zal voor de liturgische gezangen zorg dragen.

SIMADAN.

Willemstad. — Morgenmiddag 3 uur is er op Barber — in de plantage van Martins Albertus — een groots oogstfeest. Op zijn echt Bonairiaans is het morgen „Siam, simadanen".

VAN HET FILMDOEK

MARCHING ALONG

SOUSA, de Marsenkoning (dit weekend in Roxy) is onmiskenbaar Amerikaans, zoals de muziek van de componist-dirigent, door Clifton Webb vertolkt als een stramme en precieuze, groteske en ietwat indrukwekkende snorbaard. Een spannend verhaaltje schuilt er niet in deze biografie, ondanks een bescheiden romance in de gelederen van Sousa's fanfarecorps. Maar er wordt uitbundig geblazen onder de muzikale leiding van Alfred Newman, en even uitbundig heeft regisseur Henry Koster de laatste jaren der negentiende eeuw doen opmarcheren in een beminnelijke parade van kleurige beelden, in hermonie met het timbre van bassen en fluiten, hobo's en slagwerk, trompetten en trombones, en niet te vergeten, de „Sousaphone". Al die geestdriftige schittering en schettering van gouden tressen en koper is zo onbekommerd en onvervalst in haar naïeveteit, dat men opgewekt gemoed naar Sousa kan kijken en vooral luisteren. Want Kosters Amerikaanse arabesken bieden in de eerste plaats gelegenheid tot een tête-à-tetteretè met fanfares.

Liefhebbers van moordgeschiedenissen kunnen zich naar hartelust amuseren met „Niagara" in **Cinelandia-theater.** De makers van deze technicolorfilm hebben hun belangstelling eerlijk verdeeld tussen de fameuze watervallen, die het doel zijn van ontelbare huwelijksreizen en Marilyn Monroe, wier aantrekkelijkheden omgekeerd evenredig zijn aan haar talenten als actrice.

Miss Monroe heeft in deze rolprent iets tegen haar echtgenoot (Joseph Cotten). Ze poogt hem daarom te laten vermoorden, waarop deze represaille-maatregelen treft en haarzelf om-hals-brengt in een klokketoren, die onophoudelijk haar lievelingsdeuntje speelt.

Het meisje toont zich in allerlei standen in de meest gedurfde japonnetjes. Het optreden van het mooie schaap is bepaald onsmakelijk en van acteren heeft Marilyn nooit gehoord.

De rest van de film laat uitvoerig zien, hoe Jean Peters bij deze lugubere historie betrokken raakt, bijna in de donderende watervallen verdrinkt, maar op het laatste nippertje wordt gered door een man in een wentelwiek. En al die tijd loopt Joseph Cotton rond met een gezicht, of hij bang is, elk ogenblik Boris Karloff om de hoek te zien verschijnen.

Een routine-product met de traditionele achtervolging voor personen, boven 18 jaar, die er uit kunnen leren, hoe een groots stuk natuur als de Niagara-watervallen (Marilyn niet inbegrepen) door de lepe Amerikaanse zakenlui is gecommercialiseerd.

WEERBERICHT

Max, temp. 30.9 C. (87.6 F.); Min. temp. 25.6 C. (78.1 F.); Gem. 27.2 C. (81.0 F.); Max. wind 22, Min. wind 11, Gem. 16 knopen. Vochtigheid 80%. Neerslag 0.76 mm. Licht bew. 2, Bew. 7. Bw. bew .15 uren.

Ten antwoord

Het is wel tekenend, dat „Today-Beurs" op hetgeen wij de laatste weken over bepaalde Theaterstraat-koddigheden zoal hebben opgemerkt, weinig anders weet te antwoorden, dan dat wij een berichtje uit haar ochtendeditie zouden overgenomen hebben.

Wel, wij kunnen kort zijn. Onze informant was niet de ochtend-editie van „Today-Beurs", doch de heer Morkos, voorzitter van de K.V.P. Theaterstraat kan zich bij hem gaan informeren. De „lieden die in de Consciëntiesteeg een krant redigeren" gaan dus niet helemaal zonder consciëntie te werk!

COLA DEBROT BETREURT NILDA'S OVERLIJDEN

's-Gravenhage. — Te Hengelo is, zoals bekend, in de leeftijd van 35 jaar overleden mevrouw Nilda Geerdink—Pinto, een Antilliaanse van geboorte, die in de Antillen bekendheid verwierf door o.a. haar in het Papiament geschreven Antilliaanse sprookjes. Voor haar werk werd zij bijzonder geprezen door Cola Debrot in diens „Schets van de litteratuur in de Nederlandse Antillen". Mr Debrot betreurde het overlijden van deze jonge vrouw, omdat zo weinig mensen met litteaire hoedanigheden als zij bezat, zijn begiftigd.

DE VIJFTIENHONDERDSTE BEZOEKER

Willemstad. — Gistermiddag wandelde de vijftienhonderdste bezoeker (ster) van de Tentoonstelling Gezondheid voor U" in het St. Albertuscollege de hal binnen om prompt te worden gestopt en toegesproken. Het was het kleine meisje Rock uit de Heelsumstraat oud 4 jaar, die in gezelschap van haar vader de tentoonstelling een bezoek bracht. Zij kreeg een prachtige pop cadeau als attentie.

AUTO INZEGENING

Willemstad. — Gelijk wij reeds melden zullen morgenmiddag 5 uur de auto's worden ingezegend, Belangstellenden dienen vóór 5 uur zich te verzamelen op de koraal van de Parochiekerk van Groot Kwartier.

De auto's kunnen dan vanuit de koral naar het voorplein rijden, waar de zegening zal plaats vinden. Tevens zullen de autobezitters in het bezit gesteld worden van de auto-medaille.

KORTSLUITING VEROORZAAKTE BRAND

Willemstad. — Gisteren omstreeks negen uur werd een beginnende brand gemeld in een perceel in de Yzerstraat. De brandweer Brionplein rukte direct uit en bluste de brand met klein materiaal. Een radio werd uitgebrand aangetroffen. Tevens had de wand van het perceel schade.

Tijdens het blussen kwam de bewoner thuis.

KON. GEZIN TERUG.

Het Koninklijk Gezin is Zaterdag om 13 uur Ned. tijd te Soesterberg aangekomen.

Kampioenen door hekkesluiters bedwongen

(Van onze Sportverslaggever)

Willemstad. — Evenals niemand Woensdag een nederlaag van Sithoc had verwacht, zo ook konden weinigen vermoeden dat het de Oranjehemden zou gelukken de Subtenaren gedurende negentig minuten in bedwang te houden en ja zelfs bijna te overwinnen, daar een penalty door de scheidsrechter over 't hoofd werd gezien. Het scheen alsof het moreel van Joki's jongens door een overwinning op Jong-Holland aanzienlijk was versterkt, immers nooit zagen wij Jong-Curaçao zich zó enthousiast in de strijd werpen als gisteravond.. Het einde van de wedstrijd kwam met een 1—1 gelijk stand. Bij het nemen van penalties wisten de Oranjemannen drie maal te scoren terwijl, bij Subt een bal werd misbruikt, waardoor de hekkensluiters zegevierden over de ongeslagen kampioenen. Een prachtprestatie!

De wedstrijd

Reeds direct na het begin, ongeveer in de 7-de minuut werd in het strafschopgebied van Subt een penalty begaan, scheidsrechter van Ham echter strafte de Blauw-gelen, door een indirecte vrije trap toe te kennen aan Jong-Curaçao, doch deze werd niet benut. Een free-kick prachtig genomen kwam van links, keeper Jeandor probeerde met een hand de bal te bemachtigen, doch deze keer ging het verkeerd.... de bal ontglipte hem en Mooi Puriel was er als de kippen bij om met een harde knal het net achter „Doktoor" te doen trillen. Het was ongeveer 17 minuten later toen Pourier van Subt een harde kogel afvuurde op de Oranje-doelman, deze keerde vallend, doch het leer schoot hem uit de handen.. de aanstormende Pourier draalde geen moment en maakte gelijk (1—1). Met deze stand kwam ook de rust.

Na de rust

Een goede kans werd door Martis van Jong-Curaçao verprutst, toen hij alleenstaand de bal kreeg toegespeeld. Jeandor was reeds uit zijn positie voor het wegwerken van de bal, doch Sjon Ma draalde te lang en hierdoor kreeg de Blauw-gele doelman de kans zijn plannen te verijdelen.

Subt heeft nu enigszins het heft in handen, aanval op aanval werd echter door de versterkte Jong-Curaçao achterhoede — soms met 6 man spelend — afgeslagen. Ook Daal, die ongeveer 10 minuten voor het einde alleen met de bal oprukte, mocht het niet baten de stand te doen veranderen in het voordeel van zijn club. Het schot kwam precies in handen van de Oranje-doelman en het gevaar was gekeerd. Toen scheidsrechter van Ham voor het einde floot was de stand nog steeds 1—1 en kwamen honderden toeschouwers het terrein op om getuige te zijn van de te nemen penalties, die de reeds genoemde uitslag tot gevolg had.

Nog te spelen wedstrijden:

A.s. Zondag Jong Holland tegen Jong-Colombia (A)

A.s. Dinsdag Vesta tegen Jong-Curaçao (B)

Vrijdag 30 April: winnaar A tegen winnaar B.

VESTA SLAAT VEENDAM

(Van onze Sportverslaggever)

Willemstad. — In een matige wedstrijd wisten de jongens van Santa Maria gisteravond hun collega's van Salinja een 2—0 nederlaag toe te brengen. Er viel niet veel op te merken van een veldmeerderheid, doch de Vestanen vochten enthouisast en hun streven werd reeds voor de pauze beloond met een goal van Da Costa Gomez in de linkerhoek. Na de rust vochten de Veendammers verwoed om de gelijkmaker en bijna werd dit verwezenlijkt, doch de paal bracht redding en in de 35-ste minuut moesten de Salinja-boys toezien, hoe Boy Pietersz van Vesta de stand vergrootte. Nog tien minuten duurde deze strijd voort, tot scheidsrechter Hennep, die mag terugzien op een prachtig geleide wedstrijd, voor het einde floot. In de goal van Vesta herkenden wij een oude bekende nl. Pinedo (ex-Jong-Curaçao), terwijl ook op de rechtsbinnenplaats een oud-Sithoc-speler stond opgesteld nl. Paula, die vroeger rechtsbuiten was van deze club.

Van de Rechtbank

BEWOGEN RECHTZITTING

Willemstad. — De ruzie's, die de 24-jarige W.N.P. steeds met zijn „huisbaas" had, waren aan de lopende band. Teneinde raad riep hij de hulp in van de politie. Deze verscheen ten tonele in de vorm van twee agenten, die zeer correct optraden en de zaak trachtten te bemiddelen. De ruzie werd bijgelegd. P. echter was helemaal niet tevreden en schreef een request naar de Landsminister van Justitie, die de zaak ter onderzoek doorgaf aan het Openbare Ministerie. Het request bevatte lasteringen aan het adres van de agenten, die volgens P. familie zouden zijn van de verhuurder van het huis, waarin hij woonde, en zeer onbehoorlijk opgetreden zouden hebben.

Na een nauwkeurig onderzoek bleek echter dat P. alles had verzonnen. Alles wat hij in het request neerpende, bleek gelogen te zijn. De Officier was natuurlijk „woest" op de bewuste persoon en eiste drie maanden gevangenisstraf. Het werden maar twee weken. Op de zitting had hij echter twee getuigen a decharge gebracht.

Men ondekte, dat zij beiden tegen de rechter stonden te liegen, waarop de rechter het meisje (21 jaar) maar direct liet opsluiten wegens meineed. De andere vrouw werd i.v.m. haar vergevorderde leeftijd naar huis gestuurd.

TEVEEL VAN DAT SOORT

Willemstad. — De zitting van hedenmorgen bracht niet veel bijzonders. Er kwamen ongeveer negen chauffeurs voor de rechter, die allen met „een glaasje teveel op" waren aangehouden door de politie. De straffen van ontzegging bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen varieerden van de tijd van drie maanden tot anderhalf jaar. Tevens werden enkele verkeersovertreders veroordeeld.

ONDER DE INVLOED, SPIJT, TWEE MAANDEN NIET RIJDEN!

Willemstad. — De ambtenaar J.T.L. werd op een keer gepikt, terwijl hij onder de invloed van alcoholhoudende drank achter het stuur van zijn (D-) auto zat. Toen hij voor de rechter kwam, toonde hij echter spijt te hebben en bracht verschillende verzachtende omstandigheden naar voren. Het O.M. eiste zes maanden intrekking. De rechter vond dat wel een beetje veel en ontnam hem de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen voor de tijd van twee maanden, ook kreeg hij een geldsboete van ƒ 50.—.

HET GELD WERD OP DE BEKENDE PLAATS GEBRACHT

Willemstad. — Eindelijk werd de jongeman B. dan toch betrapt. Verschillende malen had hij zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van inklimming. Het geld wat hij hierdoor verkreeg, bracht hij naar „Hato".

Tegen hem werd een jaar geëist, de rechter veroordeelde hem tot 9 maanden.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 5 in, 2 uit; Tankschepen 11 in, 11 uit. Zeilschepen 5 in, 7 uit. Passagiers landend 1, vertrokken 7, doorgaand 10.

Hato: Vliegtuigen 10 in, 12 uit; Passagiers landend 80, vertrokken 82; doorgaand 59.

Het KLM-vliegtuig, dat Donderdag van Amsterdam vertrok, landde hedenochtend 07.20 uur op Hato.

ARUBA

Bezoek Zeven Provinciën

Oranjestad. — Dinsdagavond kwamen de leden van het Contact Comité Burgerij-Militairen in Trocadero bijeen, teneinde een programma van festiviteiten voor de bemanning van de nieuwe Nederlandse kruiser de „Zeven Proviciën", die op 4 en 5 Mei a.s. in de haven van Oranjestad zal liggen, op te stellen.

Het programma ziet er nu — wijzigingen voorbehouden — als volgt uit:

4 Mei 1954.

's Morgens: Officiële bezoeken worden afgelegd.

's Middags: een filmvoorstelling en een picnic op de Lago (aangeboden door deze maatschappij)

's avonds: sport (voetballen etc.), de militaire tehuizen zullen openstaan, men zal de verschillende clubs vragen hun poorten wijd open te stellen en mogelijk kunnen er faciliteiten voor de bioscoop(en) verkregen worden.

5 Mei 1954:

's morgens: rondrit over het eiland.

's middags: zwempartij op de Povabeach.

Dit programma geldt uitsluitend voor onderofficieren en manschappen. Het Comité wil langs deze weg een beroep doen op alle autobezitters van Aruba om op de morgen van de 5de Mei hun wagen met chauffeur ter beschikking te stellen voor de rondrit. Het Comité meent dat een ieder die het goed meent met Aruba en met de bemanning van het schip zich daarvoor zal melden. Men wordt verzocht zich (in grote getale) op te geven bij de heer R. van Hoorn, Maria Christinastraat 4 — telefoon-kantoor 1487. Voor 25 April a.s. graag.

Toeristenconferentie in zicht

O'stad. — Zoals bekend zal de derde jaarvergadering van de C.T.A. plaats hebben in Oranjestad. De werkvergaderingen zullen worden gehouden in het gebouw van de Sociedad Bolivariana, elke dag tijdens de ochtend- en de middaguren. Deze vergaderingen zijn toegankelijk voor het publiek, dat plaats kan nemen in de zaal. Het programma is als volgt opgesteld:

Maandag 3 Mei, opening van de vergadering door de heer Gezaghebber van Aruba om 8:30. Des avonds zal het Bestuurscollege van Aruba een receptie geven ter ere van de gasten in het Trocadero Restaurant. Dinsdag 4 Mei zullen de gasten in de namiddag een korte tour maken over het Westelijk gedeelte van het eiland en des avonds de gast zijn van de Vereniging van Handel, die hen zal ontvangen in de Palm Beach Club.

Op het programma staat ook een kort bezoek aan de Lago Refinery en tenslotte een gastmaal dat op Donderdag 6 Mei tot besluit van dit evenement zal worden aangeboden in de Caribe Club zijdens het Bestuurscollege van het eiland Aruba.

De organisatie berust bij het Toeristen Bureau Aruba. Over de agenda kan, vanzelfsprekend, voor de aanvang van de conferentie nog niets gepubliceerd worden.

Donderdag 22 April was bekend dat de volgende personen zullen komen:

Mrs. B. Fletcher voor Antigua, Ph. J. Evertsz voor Curaçao, Ch. E.W. Voges voor de Bovenwindse Eilanden, W.G. de Haseth voor Bonaire, Roger Albert voor Martinique-Guadeloupe, the Hon. R.L. Bradshaw voor St. Kitts-Nevis-Anguilla, the Hon. G.A. McVane voor St. Lucia, mr C.F. Huggins voor St. Vincent, Frank Bell voorzitter Advisory Council, L.F. Bouman, lid, Adv. Council, Louis Law, Executive Director, en de volgende waarnemers: M. Koster en F.P. Bauer, K.L.M., J.E. Henry, PANAM, C.L. Maynard, B.W.I.A., E.F.H. de Vriendt, Caribbean Commission, Henry Utell, Caribbean Hotel assn.

Verwacht worden nog de leden van Suriname, Sto. Domingo, Haiti, Puerto Rico en de Amerikaanse Maagden-eilanden. Het is overigens ook mogelijk dat er ook waarnemers zullen komen van niet-leden, d.w.z. van eilanden in het Caraibisch gebied, die nog geen lid zijn. Voor de vakbladen in de V.S. wordt de conferentie verslagen door de Hr. Henry Utell.

Dit gebeurt er als een auto gaat zwemmen in een niet daarvoor bestemde waterpoel. Deze Chevrolet stond blijkbaar met losse handrem op de parkeerplaats waardoor de wagen langzaam achteruit het water in schoot.

DIEFSTAL IN KAPEL

Oranjestad. — Het reliquie-kastje van de Kapel op Alto Vista is door nog onbekende dader(s) opengebroken. Er worden enkele voorwerpen uit vermist. Of hier sprake is van baldadigheid, kon ons door de recherche (nog) niet worden medegedeeld.

OVER DE KOP

Oranjestad. — Auto A-4833, bestuurd door I.N. sloeg op de hoofdweg St. Nicolaas—Oranjestad over de kop. De bestuurder moest in het hospitaal worden opgenomen. De auto was het eigendom van de heer H. en kan vermoedelijk als verloren worden beschouwd.

MR PAPIERS HUIS ONDER DE HAMER

Oranjestad. — Bij volmacht aan het Algemeen Pensioenfonds werd gisteren het huis van Mr A. Papier aan de Herman Gorterstraat door Notaris W. Lampe geveild. Dank zij de grote belangstelling kon het huis worden verkocht voor ƒ 36.100.— aan de heer G. Eman voor rekening van derden.

OUD SPORTVLIEGTUIG IN BRAND

Oranjestad. — Vermoedelijk door een achteloos weggeworpen sigarettenpeukje, vatte het oude sportvliegtuig van de heer M.O. vlam. Het toestel stond opgeborgen onder een afdak aan de N.O.-zijde van het vliegveld. Door arbeiders van D.O.W., die daar tussen de middag vertoeven, kon de brand geblust worden.

PROGRAMMA FILMLIGA

Oranjestad. — Hedenavond geeft de Filmliga een dubbel programma, daar de films Zondagmorgen reeds naar Caracas verstuurd moeten worden. Het zijn films van het Filmfestival te Curaçao. Het eerste deel omvat de films onder Programma IV van het festival en wordt in het Cultuurcentrum gedraaid van 20 tot 21.30 uur. Het tweede deel omvat 6 normaalfilms en wordt gedraaid in Rialto van 21.45 tot 23.30 uur. Voor leden is de toegang voor beide voorstellingen vrij, doch voor nieuwe leden, die zich nog heden opgeven, alleen die in het Cultuurcentrum.

LASALLE IN EINDSTRIJD GEKLOPT

De ontmoeting tussen de herenploegen Lasalle en Companashiclippers had een spannend verloop. In de 4e inning nam Lasalle een kleine 4—3 voorsprong, waarna de mannen van Companashi in de 5e inning een 6—4 voorsprong namen. In dezelfde inning maakte Lasalle niet minder dan 4 runs (8—6). Wederom werd de stand gelijk, toen in de 6e inning de clippers door zeer slecht werpen van de Lasallepitcher 2 runs konden maken (8—8).

Toen in de laatste inning geen de beide ploegen een run maakte, moest er verlengd worden. De tijdnood sprak een woordje mede en de ploeg, welke de eerste run maakte, zou wnnaar van de wedstrijd worden. Het gelukte de Clippers in de 8e inning een run te maken en de wedstrijd met 9—8 te winnen. De Lasalleanen, die een pracht kans op de zege hadden, lieten deze voorbijgaan, hetgeen in hoofdzaak te wijten is aan het zeer slechte (veel te hoge) werpen van de ballen.

R.C.A. II WON VAN DE MARINIERS

De vriendschappelijke wedstrijd tussen de Mariniers en het 2e elftal van R.C.A., welke Woensdagmiddag in het R.C.A.-sportcentrum plaats vond is in een 3—0 overwinning voor R.C.A. geeindigd. Het was een aardige wedstrijd waarbij bleek, dat de Mariniers enige goede schutters nog wel gebruiken kunnen.

BURGELIJKE STAND

Oranjestad — geboren: op 3 Maart dochter van M. E. Baptits. 5 Maart zoon van T. U. en M. A. Baynes 15 Maart dochter van D. E en A A Glasglow 16 Maart zoon van M. en J. Belly dohter van J. E en J. L. Glouden 19 Maart zoon van A. N. en A. G. zoon van D. J. en R. W. Isaac 21 Barry 20 Maart zoon van A. Trimon Maart dochter van A. A. Hodge 25 Maart zoon van H. F. en C. R. Curlingford dochter van E. F. Halman Murray dochter van V. en A. Clynn 24 Maart dochter van J M. en S. L. zoon van C. I. Paula. dochter van M. I. en L. L. Lacle dochter van N. en F. Croes zoon van Men B. Erasmus 28 Maart zoon van C. en S. Angela 27 Maart dochter van J. en E. Rasmijn dochter van G. en B. Rivers 29 Maart dochter van P. S. en M. L. Henriquez dochter van I. R. en M. Donata dochter van P. A. en L. O. Weyer 30 Maart dochter van A. C. en M. C. Martijn zoon van R. R. en M. L. Koeiman. 31 Maart dochter van W. F. en G. E. Croes zoon van C. Lacle 1 April zoon van A. J. en P. C. Tonk 2 April zoon van C. en B. Oduber dochter van A M. Maduro zoon van M. Krozendijk 3 April zoon van F. en M. A. Guadeloupe dochter van S. Faro 4 April dochter van B. en M.B. B. Salomon dochter van C. Rombley 4 April zoon van Th. en M. L. Gummings 5 April dochter van B. en M. zoon van F. en M. L. Daal 8 April zoon van A. S. en L. Marchena zoon van E. F. en V. A. Ferrol 9 April zoon van Th. en L. M. Del Prado zoon van B. F. en V. S, Piternella dochter van F. A. en C. E. Sneek zoon van L. B. en L. Everon 10 April dochter van J. F. en E. Ridderstap. 11 April dochter van R. E. en D. U Illidge zoon van G. C. en Ph. Mohamed 12 April dochter van L. T. en J. Kelly zoon van H. en P. Kelly dochter van A. M. en M. Croes zoon van J. V. en C. R. Monart 13 April dochter van H. E. en F. Figaroa 15 April zoon van C. en C. Quant 16 April zoon van C. en J. M. Hoek.

HAASTIGE DAMES

De Staatspolitie te Pikemille in Maryland heeft zes maanden lang met behulp van radar controle uitgeoefend op de snelheid, waarmee door autobestuurders werd gereden. Het bleek dat de dames heel wat meer haast hebben dan de heren want een op de vier vrouwen rijdt te hard, terwijl bij de heren de verhouding een op acht is. Bovendien hebben de dames altijd een of ander excuus, bij de hand, terwijl de heren dikwijls schuldbewust er het zwijgen aan toe doen.

Een heitje voor een karweitje

Een heitje voor een karweitje. De Padvinders in Amsterdam, gebruik makend van de grote Paasdrukte, bieden in alle landstalen hun diensten aan voor een heitje (een Nederlands kwartje). Een groepje schoenpoetsers op het Damrak.

Programma viering van Koninginnedag

(STADSDISTRICT)

Donderdag 29 April 1954:

9.00 uur n.m.: Feestavond in Club Curaçao. Om 12.00 uur n.m. Heildronk.

Vrijdag 30 April 1951:

8.00 uur v.m.: Aubade op het Fortplein (dirigent Frater Fidelius) muziek Scherpenheuvel o.l.v. Fr. Marianus.; 8.30 uur v.m.: Parade voor het nieuwe Postkantoor; 9.00 uur v.m.: Kerkdienst in de Kerk in het Fort. 10.00 uur v.m.: a) Kinderspelen op Marie Pompoen, achter de speeltuin (algemene leiding Bestuur Buurtver. „Luis Brion".

b) Kinderspelen op Mundo Nobo, oude voetbalterrein. (algemene leiding Hr. W. Wauben).

De spelen zijn o.a. hoepelrace, fietsenrace, kruiwagenrace, zaklopen, touwtrekken, wedloop met hindernissen. Na afloop prijsuitreiking. 11.00 uur v.m.: Behendigheidswedstrijden aan de Chumaceirokáde voor auto's. Na afloop prijsuitreiking. (algemene leiding Hr. W. Vinck). 11.00 uur v.m.: Openbaar gehoor. (n.b. de uit te spreken redevoeringen zullen via een luidspreker in het Fort te horen zijn). 11.30 uur v.m.: Heildronk in Club de Gezelligheid. 4.00 uur n.m.: Finale voetbalwedstrijd A-klasse in het Rifstadion om de Julianabeker. 8.00 — 12.00 uur n.m.: a) Dansen op Steenrijk, tegenover St Filomenaschool, gratis toegang, Band Conjunto Cristal, (algemene leiding Hr. A.C. Cudgon); b) Dansen op Charo bij Lucky Strike Bar — gratis toegang, Band Melody Boys, (algemene leiding Hr. E. Cecilia). 8.00 uur n.m.: Muziekuitvoering door de St. Vincentius Harmonie o.l.v. Julio Martina op het Brionplein.

DOMINGUITO

(Sportveld Bakhuis — Koraal Specht)

9.00 uur v.m.: Opening met Wilhelmus; 9.15 — 12.15 uur v.m.: Diverse spelen o.a. Hardlopen, Zaklopen, aardappelen rapen; 1.30 uur n.m.: Grabbelton voor de kinderen; 2.30 uur n.m.: Tractatie voor de jeugd; 3.00 uur n.m.: Voetbalwedstrijd S.V. „Leonidas" v.s. S.V. „Luis Brion Jr."; 4.30 uur n.m.: Voetbalwedstrijd. S.V. „Centro Dominguito" v.s. S.V. „Luis Brion". 6.00 uur n.m. Uitreiking beker beschikbaar gesteld door de Hr. Hugo Bakhuis.

STA. ROSA

(Zapateer — Asca-sportterrein)

8.45 uur v.m.: Opening met Wilhelmus; 9.00 — 12.15 uur v.m.: Diverse spelen o.a.: Touwtrekken, Zaklopen, Lepels lopen, Kringlopen, Hindernisbaan, Vliegerwedstrijd. (algemene leiding Hr. S. Bonifacio); 00.30 — 1.15 uur n.m.: Fietsen met hindernissen; 1.30 — 3.00 uur n.m.: Autowedstrijden; 3.15 — 4.15 uur n.m.: Voetballen. „Union Fleur de Marie" — „Asca". 4.00 uur n.m.: Paarden- en ezelwedstrijden; 4.30 — 5.30 uur n.m.: Afstandlopen. (begin Casa grandi tot St. Rosa). Gedurende de gehele dag dansen op West Ronde Klip (Hofje Joontji) (algemene leiding Hr. E. Curiel).

STA. MARIA

(Den Maduro).

8.45 uur v.m.: Opening met Wilhelmus; 9.00 — 12.15 uur: Diverse volksspelen o.a. Touwtrekken, Zaklopen, Lepels lopen, Touwspringen; 7.00 — 12.00 uur n.m.: Dansen op de tonen van Estrellas Curaçao. Gratis toegang.

BARBER

Donderdag 29 April 1954

7.30 uur n.m.: Bioscoopvoorstelling (gratis) op het erf van de vroedvrouw.

Vrijdag 30 April 1954:

Vanaf 10.00 uur v.m. Groot dansfeest in het Hofje van de Hr. Prospero Rojer met band.

Zondag 2 Mei 1954:

10.00 uur v.m.: Voetbal-knockout competitie tussen 5 teams v h 3e district; 10.30 uur v.m.: Fietsenwedstrijd; 11.00 uur v.m.: Zaklopen; 11.30 uur v.m.: Hardlopen met hindernissen; 3.00 uur n.m.: Behendigheidswedstrijden voor auto's; 4.00 uur n.m.: Hardlopen — 10 K.M. van Terra Cora tot Barber; 5.00 uur n.m. Korfbalwedstrijd tussen Westpunt en Barber.

WILLIBRORD

Vrijdag 30 April 1954:

Vanaf 10.00 uur v.m. — Dansen bij de „Lone Eagle Bar" (gratis); 7.30 uur n.m.: Bioscoopvoorstelling (gratis).

Zondag 2 Mei 1954:

10.00 uur v.m.: Grote Domino-knockout-competitie tussen 5 team van het 3e district.; 2.00 uur n.m.: Zaklopen; 3.00 uur n.m.: Ezelwedstrijd; 4.00 uur n.m.: Fietsenwedstrijd; 5.00 uur n.m.: Hardlopen voor meisjes (80 M).

SOTO

Vrijdag 30 April 1954:

Vanaf 10.00 uur v.m. — Dansen bij de Sta. Clara Bar (gratis).

Zondag 2 Mei 1954:

10.00 uur v.m.: Behendigheidsspelen. o.a.: Ringwerpen, Schijfschieten, Blikken omgooien, Hengelen, Kegels gooien, Ballen werpen, Bal in de bus gooien; 10.00 uur v.m.: Fietsenwedstrijd; 4.00 uur n.m.: Hardlopen (500 M.) jongens; 5.00 uur n.m.: Hardlopen (80 M.) meisjes.

WESTPUNT

Vrijdag 30 April 1954:

Vanaf 10.00 uur v.m. — Dansen op het erf van de Hr. Pedro Cijntje (gratis).

Zondag 2 Mei 1954:

10.00 uur v.m.: Grote boten-wedstrijd (geldprijzen); 2.00 uur n.m.: Zaklopen; 3.00 uur n.m.: Ezelwedstrijd; 4.00 uur n.m.: Fietsenwedstrijd; 5.00 uur n.m.: Hardlopen (500 M) jongens; 5.30 uur n.m.: Hardlopen (80 M.) meisjes; 7.30 uur n.m.: Bioscoopverstelling (gratis).

N.B.: Gedurende de ochtenduren op Koninginnedag tractatie van Ouden van Dagen op Habaai, Sta. Rosa en het Wilhelminatehuis, de bedlegerigen in de stad, verpleegden in Zaquito, Gebrekkige kinderen, Onvermogenden in het Hospitaal, verpleegden in Rustoord, jongens van Brakkeput, Scherpenheuvel en Gouyts, Opvoedingsgesticht, meisjes van Sta. Rosa.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:

Telegram Afdeling:

24 April kantoor open 05.30 — 18.30 tel. 2307

Van 24 April 18.30 t.m. 26 April 05.30 B. J. Lubbers tel. 2928 — 2307

b. g. g. tel. 2400

Personeel afdeling.

Vanaf heden 12.00 t.m. Zaterdag 1 Mei 12.00 E. C. de Haseth (stad) tel. 3179 b g. g. nadere inl. bij M. B. Lansink tel. 4304 of tel. 2400

Materialen Afdeling:

Zaterdag en Zondag M. K. A. v. Kieken Hotel Negropont tel. 2843-44

Geneeskundige Dienst:

Van 24 April 12.30 t.m. 26 April 07.00 Dr. Beekman, tel. 2412,

b. g. g. tel. 2409

C. S. M.

Rederij:

Zaterdag H. Poot tel. 2570

Zondag D. Gelderblom tel. 2486

Scheepsagentschap:

Zaterdag van 08.00 — 13.00 kantoor tel. 2458 — 2551

Van Zaterdag 18.00 t.m. Zondag 08.00 W. R. Engelsman tel 2304

Van Zondag 08.00 t.m. Maandag 08.00 G. H. van Leeuwen tel. 2054.

Dok Afdeling:

Van 12.30 — 17.30 tel. 2276 P. Roest

Van 17.30 t.m. 26 April 7.30 P. Roest tel. 3146

ASIENTO-THEATER

Zaterdag *„Scandal at Scourie"*

Zondag: *Somebody loves me"*

Geen kinderen beneden 16 jaar

AGENDA

WEST-END

19.00 & 21.00 en Zondag 20.30 p.m. „La Gloria del combate"

Zondag 16.30 p.m. *„Rough riders of Durango"* 18.30 p.m. *„The second face"* 10.30 a.m. *„La Ausente"*

ROXY

19.00 en 21.00 p.m. en Zondag 20.30 pm. „Marching Along"

Zondag 10.30 a.m. *„Aventura en rio"* 16.30 p.m. *„Meet me at the fair"* en 18.30 p.m. *„Berlin Express"*

CINELANDIA

19.00 & 21.00 p.m. en Zondag 20.30 p.m „Niagara"

Zondag 18.30 p.m. *„Ivory hunter"*

ROYAL

Zaterdag 20.00 uur *„Sea horned"*

Zondag 18.00 uur *„Bonanza town"* 20.00 *„El bruto"*

REX

Zaterdag 20.00 uur *„Del rancho a la Television.*

Zondag 18.00 uur. *„Stage coach drives"*

CARIBE

Zaterdag 18.00 uur *„Srepple Creek"* 20.00 Golden Hawk.

Zon. 18.00 uur *„fighting coast guards"* 20.00 uur *„Hoodlum Empire"*

CHOBOLOBO:

Dans en Diner

HABAAI:

Algemene Ledervergadering KVP. 10.30 uur (Zondag).

SINT ALBERTUSCOLLEGE

16.30 — 22.00 uur.

Gezondheid voor U, tentoonstelling:

VOETBAL: Juliana-beker B-klasse: Zaterdag 16 uur: Huracan — S.V. Luis Brion (Stadion); Canisius Boys — C.S.V.K. (Combinatie Scherpenheuvel Vincentius Kring) (Scherpenh.-terrein); Riverside — S.I.T.O. (Vesta-terrein); Zondag 14.30 uur Uniao Portuges — Vitesse (Stadion); Athene — Atletico Luis Brion (Athene-terrein). **A-klasse** Zondag 16.15 uur Jong Holland — Jong Colombia (Stadion).

APOTHEKEN

De weekdiensten der apotheken wordt waargenomen door *Botica Wilhelmina*, Hendrikplein 7, tel. 2330 en *Botica Americana*, Breedestraat, 159 (O.), tel. 3636.

WACHTDIENST C. P. N.

Heer T. van Praagh, van 7 t.m. 15 uur, tel. 1758, b. g. g. tel. 5736.

WAAR HALEN WIJ BENZINE?

Dit weekend kunnen wij benzine halen bij: Dario Cardoze, Luna Park H. C. Galmeyer, Cerito; Servicenter, v. Engelen; J. R. Elsevier, Gasparito; J. Isa, Stoppelweg; H. J. Scheidelaar, Mundo Nobo; Edelbron, Ruyterkade; W. H. Winkel, Hendrikplein en A. Rosa, Hato.

WEEKEND-DIENST

Gouvernements-Geneeskundigen van 26 t.m. 25 April.

In het Stadsdistrict:

2 de District:

Dr. P. E. Nassy Klein Kwartier

GREEP UIT DE AETHER

CUROM (416.6 m)

5.30 Onder de Flamboyan 5.50 Gramophoonplaten 6.05 Cumpleaños Feliz 6.15 Dinermuziek 6.45 Nieuw 6.55 Voor het slapen gaan 7.00 Boletin di noticia 7.30 Wat de handel biedt 8.30 Juke-Box 10.00 Luistert U even naar Hetty Blok 10.15 Dans muziek 10.45 Nieuws en Sluiting.

Zondag.

9.00 Protestantse Kerkdienstuitzending 10.00 Zondagmorgenmelodie 11.00 Gramophoonplaten 11.30 Katholieke morgenwijding 12.05 Lunchmuziek 12.30 Caribisch en cultureelnieuws 12.45 Sammy Kaye 1.00 Bringing Christ to the Nation 1.15 Sluiting.

5.30 Vóor de Protestantse jeugd 5.50 Philips-gramophoonplaten 6.05 Cumpleaños Feliz 6.15 Dinermuziek 6.45 Nieuws 6.55 Voor het slapen gaan 7.00 Boletin di noticia 7.30 Populair concert met Philips Phonogram 8.00 Zuid-Amerikaanse Hit-Parade, 8.30 Shirley Abicair 8.45 Frank Baron en zyn Sextet. De accordeon-solist is Gerald Crossman. 9.00 Lichte muziek, gespeeld door Peter Yorke en zijn Concert Orkest. 9.30 Dansmuziek 10.15 nieuws en Sluiting.

KELKBOOM (5.50 m)

17.30 Opening 17.33 Kinderuurtje 18.03 Muziek 18.25 Voor de jarigen 18.30 Dinermuziek 19.00 Int. Sport Round Up 19.15 Muziek 19.45 Nieuws 20.00 Muziek 20.15 Dansmuziek 21.30 Sluiting.

Zondag.

11.00 Opening 11.03 Muziek 12.00 Lunch muziek 12.25 Nieuwsberichten 12.40 Muziek 1.30 Sluiting.

5.00 Opening 5.01 Muziek 6.25 Voor de jarigen 6.30 Dinermuziek 7.00 Muziek 7.45 Nieuws 8.00 Sluiting.

HOYER (5.25 m)

19.00 Met de jarigen in de lucht 19.10 Gevarieerd Programma 19.30 Hoorspel „El Gato" 19.45 Gevarieerd muziek 20.30 Gevarieerd programma 23.00 Sluiting.

Zondag. Zondagmorgen-wijding 10.15 Klassiek muziek 10.45 Vrolijke muziek. 12.00 Sluiting.

18.00 Met de jarigen in de lucht 18.15 Gramophoonplaten op verzoek 18.30 Gevarieerd Programma 19.30 Gevarieerde muziek. 19.45 Wij vliegen en landen.... 20.00 Populair Dansmuziek 21.00 Dans muziek 22.00 Sluiting.

P.C.J. (31.28 en 49.79 m)

18.37 Het schip van de week 19.00 Nieuws 19.17 Het lied van Nederland 19.30 Nederlands Kroniek. 19.40 Met de microfoon naar.. 19.58 Buitenlands weekoverzicht. 20.10 Intermezzo. 20.16 Persoverzicht. 20.23 Voor de West o.a. met Dans in India, door P.C.J. van Hoboken. 20.55 Avondgebed: Prof Dr. P. Boendermaker. 10.58 Sluiting.

Zondag.

18.37 Protestantse Studiodienst, olv. Ds. H. J. Kater. 18.57 Sport 19.02 Nieuws 19.12 Nieuws. 19.12 Zondag avond Serenade", door het Rhytmisch Strijkorkest, olv. Cor Steyn. 19.32 Artistiek Dagboek, 19.42 Het concertgebouw Orkest, olv. Cor Steyn. 19.46 Sport 20.28 Sluiting.

Beursberichten

NEW YORKSE EFFECTENBEURS

New York. — De N.Y.-Effectenbeurs opende gisteren vast onder leiding van vliegtuigfondsen. Bij het verder verloop werden winstnemingen goed opgenomen, waarbij Douglas Aircraft ruim zeven punten steeg en de markt sloot vast. Aantal verhandelde fondsen 1169; hoger 556; lager 332; onveranderd 289. Aandelenomzet 1.990.000; obligatie-omzet $ 3.900.000.

De koersen luiden:

American Tel. and Tel.	165
Anaconda	35 1 8
Bethlehem Steel	62 1 4
Dupont de Nemours	124 3 8
General Electric	114
General Motors	68 1 8
Int. Tel. and Tel.	17
Shell Oil	95 1 4
Standard Oil of New Jersey	86 1 4
U.S. Steel	45 7 8

196. tel. No. 5046.

Dr. H. Th. Voet, Penstr. 35, tel. 2427.

WIT GELE KRUIS:

De Zondag en Nachtdienst wordt waargenomen door Zuster Henriquez-Con, Sta. Rosaweg 155, tel. 5006.

GESPREK MET RUSLANDS TWEEDE MAN

KHROESJTSJEV komt niet los van zijn eigen Sovjet-propaganda

Amerikaans jurist stuurde een telegram naar het Kremlin en passeerde het IJzeren Gordijn

„Van de Western Union hoorde ik, dat ik voor de somma van acht dollar een tamelijk lang telegram naar Moskou kon sturen. Ik vroeg een vriend om voor mij een korte mededeling in het Russisch te willen vertalen — en op een dag in de vorige lente verzond ik een telegram, dat gewoonweg geadresseerd was aan „Nikita S. Khroesjtsjev, Het Kremlin, Moskou". De tekst luidde als volgt: „Ik zou graag de gelegenheid willen krijgen opnieuw een bezoek te brengen aan de Oekraïne en Wit-Rusland, waar ik als hoofd van de UNRRA-missie in 1946 ben geweest. Zou graag de veranderingen waarnemen, die sinds 1946 hebben plaats gehad, en zou ook graag andere streken bezoeken. Verzoek toestemming mijn eigen tolk mee te nemen". Nadat ik het telegram had verstuurd, gingen er weken voorbij. Van lente werd het zomer (ik had de reis bedoeld voor mijn zomervacantie) en nog altijd was er geen antwoord. Tegen de tijd, dat het September werd, had ik het geval volledig uit mijn hoofd gezet. Toen, als een donderslag bij heldere hemel, kwam er een geheimzinnig telefoontje van een man met een buitenlands accent: „Meneer MacDuffie, wilt u naar de Sovjet-Unie?"

Achter vijf gekleurde telefoons

Zo begon een reis door de Sovjet-Unie van 65 dagen, die gemaakt werd door de Amerikaanse jurist MacDuffie. In het Amerikaanse weekblad „Collier's" doet hij verslag van zijn belevenissen. Het nummer van 19 Maart bevat het relaas van een onderhoud, dat hij had met de man, die volgens velen nummer twee is op de ranglijst in de Sovjet-Unie, Nikita Khroesjtsjev. MacDuffie ontmoette hem voor het eerst in 1946, toen Khroesjtsjev zijn reputatie aanmerkelijk had vergroot door de Oekraïne te zuiveren van „fascistische collaborateurs". Hij had hem leren kennen als een stevige man van 1.65 m met uitstekende oren en humoristische donkere ogen. Bij het praten gebruikte hij voortdurend zijn handen en hij had de techniek ontwikkeld van vele politici om namen en gezichten te onthouden.

Reeds toen, in 1946, nam hij onder de Sovjet-machthebbers klaarblijkelijk een vooraanstaande plaats in. Op zekere dag kwam iemand van UNRRA bij hem, die, alvorens het land te verlaten, Stalin graag eens wilde spreken. Khroesjtsjev liep de kamer uit en kwam een paar minuten later terug: „Ik heb kameraad Stalin zojuist aan de telefoon gehad", zei hij. „U kunt hem morgenmiddag om twee uur bezoeken".

Maar pas veel later, toen MacDuffie al lang weer terug was in de Verenigde Staten en Stalin was overleden, steeg Khroesjtsjev tot de waarlijk prominenten. Toen MacDuffie dank zij zijn bemiddeling de sensationele toestemming voor zijn reis naar Rusland had gekregen, bleek dat uit alles. Alle Russische ambtenaren, van Washington tot Moskou, bogen als knipmessen, wanneer ze hoorden, dat deze Amerikaan Khroesjtsjev persoonlijk op zijn hand had. MacDuffie kreeg zonder moeite toegang tot het plankier der officiële genodigden, toen op het Rode Plein in Moskou de parade ter herdenking van de bolsjewistische revolutie werd gehouden. Het duurde overigens nog al even, voordat MacDuffie tot de grote man zelf kon doordringen. Op een middag kwam een gesloten personenauto hem halen. **De wagen zwenkte in de richting van**

het Kremlin, sloeg toen linksaf, reed voorbij de oude vesting en suisde toen naar een plein, dat een paar blokken verderop lag. De chauffeur stopte voor een oud Moskous kantoorgebouw van zes verdiepingen — het hoofdbureau van de Communistische Partij. Samen met de hem toegewezen vertaalster ging MacDuffie naar binnen, langs twee gewapende MVD-schildwachten, de lift in, voorbij een derde MVD-wacht, langs een stevige secretaris in een anti-chambre, door twee met leer beklede deuren — en daar gezeten aan het eind van een geweldige lege kamer, was Khroesjtsjev.

Vijf telefoons stonden om hem heen. Op een tafeltje naast hem stond een zwart en een groen toestel, op zijn schrijftafel een zwart, een groen en een rood. Talrijke diplomaten, met wie MacDuffie later over deze toestellen sprak, veronderstelden, dat de zwarte toestellen voor het gewone werk waren, de groene een speciale verbinding met de communistische partijbureaux en het rode toestel zonder twijfel een directe lijn naar het Kremlin.

Khroesjtsjev droeg een costuum van blauwe serge, eenvoudig, maar duur. In Kiev had MacDuffie dergelijke stof geprijsd gezien voor f 550 per vierkante meter.

Khroesjtsjev stond op om hem te begroeten. Zijn glimlach openbaarde twee gouden kronen, zoals bijna iedereen in de Sovjet-Unie een paar goed zichtbare tanden van goud of roestvrij staal draagt. Khroesjtsjev toonde zich niet onvriendelijk in het gesprek, maar over het algemeen onderging MacDuffie de teleurstellende ervaring, dat de ander zijn eigen communistische propaganda-argumenten volledig geloofde of dat hij anders geen enkel ogenblik uit zijn ro[l] viel.

De grote troepenbewegingen, die MacDuffie had gezien in Moskou en Mi[nsk] noemde hij een toeval. Elders in de Sovjet-Unie zouden zich veel en veel minder troepen bevinden. Leden van de communistische partij verdienen volgens hem geen cent minder dan hun niet-communistische collegae. De vrees, die er in het buitenland leeft voor de Sovjet-Unie, wordt niet veroorzaakt door het vreedzame Russische volk, maar door de „kapitalistische oorlogshitsers", die hopen op een nieuwe oorlog, aldus Khroesjtsjev. Kapitalisten kan het niet schelen, of ze knopen produceren of tanks, als ze maar winst maken.

De Sovjet-kranten geven alleen dat nieuws, wat de belangen van het volk dient. Heel Amerika staat onder censuur van McCarthy.

Slechts op één punt kreeg MacDuffie gelijk. „Het lijkt mij toe," zei de Amerikaan, „dat het volk van de Sovjet-Unie er beter aan toe is dan vroeger maar dat het nog steeds armer is dan de mensen van West Europa." Hij verwachtte een heftige ontkenning, maar Khroesjtsjev gaf hem gelijk. MacDuffie dacht, dat dit wel een van de eerste keren moet zijn geweest, dat een Sovjetleider tegenover een buitenlander toegaf, dat de Sovjet-Unie nog lang niet het aards paradijs is.

„Is het waar," vroeg de Amerikaan nog, „dat premier Malenkov met een zuster van U is getrouwd, zoals wel beweerd wordt?" Khroesjtsjev lachte: „Neen, dat is weer een van die Amerikaanse krantennonsens." Terloops merkte hij op, dat hij twee zoons heeft gehad. De oudste sneuvelde als piloot in de oorlog. De jongste leeft nog en studeert voor ingenieur. „Hebt u nog meer kinderen?" „Ja, ik heb veel dochters." „Hoeveel?" Khroesjtsjev grijnsde: „Zoveel dat ik geen belasting hoef te betalen voor het niet hebben van een groot gezin."

Volgens MacDuffie deed Khroesjtsjev zich tijdens het onderhoud kennen als een man met veel warmte en charme, vol vertrouwen, helemaal op zijn gemak en tamelijk redelijk. Maar hij toonde een verontrustende engheid in zijn denken over het Westen. En tenslotte kon MacDuffie geen ogenblik vergeten, dat men bijzonder vasthoudend en nietsontziend moet zijn om in de Sovjet-Unie zo hoog te klimmen als Khroesjtsjev deed.

's-Gravenhage. — De Argentijnse gezant in Nederland, de heer J.R. Escalante Posse, is benoemd tot gezant en raad aan de ambassade van Argentinië in Londen. Hij zal binnenkort Nederland verlaten. Hij kwam in Januari van dit jaar naar Nederland.

Daverend protest in Scala van Milaan

Rome. — De Scala van Milaan is het toneel geweest van een zó loeiend protest, als nog nooit is voorgekomen in de annalen van dit wereldberoemde opera-gebouw. Het giftige publiek van de Scala is te allen tijde bekend geweest als uiterst critisch en zelfs meesters als Verdi en Puccini hadden hartkloppingen als zij een nieuwe opera hier voor de eerste maal ten gehore brachten. De première van maestro Peragallo's korte melodrama „La gita in campagna" (het tochtje naar buiten), heeft een tumult ontketend, dat alle perken te buiten is gegaan.

Het gefluit begon in de loges, waar de „afficionados" en de allerdeftigste bezoekers plegen te zitten, weldra onderstreeps door geloei en gebrul uit de parterre en omhoog langs alle rangen tot het schellinkje toe. Het lawaai groeide uit tot een ware orkaan, waarvan de muren trilden en de roodfluwelen gordijnen wild begonnen te wapperen. Van alle kanten werd gescandeerd geroepen en geschreeuwd: „buf-fo-ne, buf-fo-ne" (hansworst die je bent), en toen de componist, die zelf dirigeerde, rustig bleef doorgaan, zonder zich aan de commentaar te storen, kreeg hij van verschillende kanten avondschoentjes naar het hoofd gegekeild. Het hyper-elegante publiek was wild van verontwaardiging, en toen de librettist Moravia (de bekende schrijver wiens werken op de Index zijn geplaatst) uit solidariteit met de maestro ten tonele verscheen, kende het gejoel geen grenzen meer. Ware dit 50 jaar geleden gebeurd, toen practisch de hele stad met de première van een opera meeleefde, dan waren de beide kunstenaars waarschijnlijk na afloop op straat gelyncht. Aldus meldt „De Volkskrant".

Westeuropese communisten verliezen terrein

Washington. — Op basis van verkiezingsuitslagen in 12 Westeuropese landen heeft de Amerikaanse voorlichtingsdienst verklaard, dat de communistische partijen in die landen sinds 1926 terrein hebben verloren, hoewel „het communistische gevaar voor enkele van deze landen groot blijft".

Volgens het Amerikaanse verslag nam de invloed van de communistische partij vooral af in Groot Britannië en de kleine landen van West-Europa. In Italië en Frankrijk daarentegen bleef de invloed groot.

In Frankrijk vormde de communistische partij nog altijd de grootste politieke macht en haar invloed mag vooral groot in de vakbeweging genoemd worden. De partij had echter in vergelijking met 1946 de helft van haar leden verloren. Voor Italië was deze afneming 5%, voor Denemarken 60%.

In Noorwegen telde de partij 7000 leden tegen 40.000 in 1945. In Zweden was het aantal communistische stemmen van 50.000 gedaald tot 30.000.

Avontuur met postzegels

Uiteenlopende reacties van staatshoofden

(Van onze verslaggever)

Jan Hillen, achttien jaar, wonende Johannes Verhulststraat te Amsterdam en leerling van de R.K. Handelsschool aldaar, heeft een groot avontuur beleefd met postzegels. Op regenachtige vacantiedagen, vorig jaar zomer, heeft hij aan ongeveer 200 staatshoofden en regeringsleiders over heel de wereld een vriendelijk briefje gestuurd met het verzoek hem voor zijn postzegelcollectie enkele exemplaren van het betreffende land af te willen staan. Deze vacantie-operatie van de jeugdige verzamelaar heeft tot een verrassend succes geleid: tot dusver heeft meer dan de helft der aangeschreven instanties gereageerd en de wijze waarop, is wel een verhaal waard. Wij hebben het Jan Hillen laten vertellen en wij hebben de brieven mogen inzien en „de buit" bewonderen, die dit alles heeft opgeleverd en die waarlijk niet gering mag worden genoemd. Zoals ook de verschillende reacties, de een na de ander, heel merkwaardig zijn.

Royaliteit achter het Gordijn

Jan Hillen, een prettige open jongen met donkere ogen is thuis een nakomertje, tien jaar verschillend met zijn oudere broer en zusters. Met zo'n nakomertje plegen de vaders zich nog eens extra bezig te houden, veel meer dan ooit met de eerstelingen. En zo is het idee op die regenachtige vacantiedag eigenlijk van vader Hillen uitgegaan. Hoe staat het toch met je postzegelverzameling, vroeg die opeens. Want natuurlijk had Jan Hillen postzegels verzameld, zo bij vlagen, net als bijna alle jongens. En evenmin als Thijssen's Kees de Jongen zou hij precies hebben kunnen zeggen wanneer hij er eigenlijk mee begonnen was, scheen het hem ook toe, net als die Kees, dat hij altijd postzegels had gehad. Het was echt jongenswerk gebleven, maar nu zei zijn vader plotseling, dat hij er eens serieus iets van moest gaan maken. En zo kwam het grote plan: de Bos-Atlas werd er bijgehaald, de Encyclopaedie, drie brieven ontworpen in Frans, Duits en Engels en nu ging van dag tot dag de zorgvuldig getikte correspondentie naar alle delen van de wereld, naar de laatste gekroonde hoofden, de presidenten, de gouverneurs-generaal, overal heen.

Het werd 'n prachtige, spannende bezigheid, maar eerlijk gezegd: de verwachting van het resultaat was toch niet zo héél groot. Als vijf procent reageert, dacht Jan, mag ik ruimschoots tevreden wezen. Maar de verwachte vijf procent zijn er tot dusver vijf en vijftig geworden en de oogst is geweldig. Jan Hillen heeft nu met dit alles en nog enkele andere schenkingen de basis kunnen leggen voor een serieuze verzameling, die thans reeds van waarde mag worden genoemd. Toch is de vrijgevigheid van 's werelds machtigen lang niet unaniem geweest en vertoont zij merkwaardige nuances. Want waarlijk vorstelijk hebben zich vooral ..... de z.g. Volksrepublieken betoond, de karigheid vond haar hoogste beoefenaars bij de Angelsaksen. Zeer royaal bleken ook de Latijnse staten, vooral Italië en de verschillende Spaans sprekende landen. Andere weer, zoals het Vaticaan en de Goudkust, bekeken het meer van de zakelijke kant en stuurden een catalogus of prijslijst: dan mocht Jan Hillen uitzoeken en tegen betaling bestellen.

Men moet een gegeven paard niet in de bek zien en dat doet Jan Hillen ook stellig niet. Hij was evengoed content met het vijftal postzegels in de officiële

Jan Hillen: avontuur met postzegels.

brief van de Verenigde Staten, ook al waren die zegels helaas beschadigd en daardoor waardeloos. Maar de journalist, die de begeleidende brief ter inzage kreeg, kon toch de lust niet weerstaan hem te citeren: „Onze president," zo staat er o.a., „is een zeer edelmoedig man en ik ben er zeker van, dat hij graag zou willen corresponderen met alle jongens en meisjes over heel de wereld, die aan hem schrijven. Je zult echter begrijpen, dat hij en de Postmaster-General het erg druk hebben en al hun tijd moeten geven aan de problemen van nationaal en internationaal belang." Ook het antwoord van Balmoral Castle, met de hand door een hofdame geschreven, was negatief: Het is tegen de gewoonte van Hare Majesteit. Eveneens bleef het verzoek aan Churchill, hoe geestig ook met uitgeknipte, gekruiste sigaren versierd, zonder resultaat. Alaska schrijft: Koop ze maar. Ons budget laat een schenking niet toe. Canada: Het spijt ons, maar alleen tegen betaling. Ook Oslo zegt néé en Kopenhagen antwoordt niet; alleen namens de Zweedse Koning komen enkele exemplaren. België: Zijne Majesteit kan er niet aan beginnen. Luxemburg daarentegen reageert per omgaande: in opdracht van de Groot-Hertogin stuurt de Directeur van de Posterijen een fraaie keuze aan zegels.

Maar nu het IJzeren Gordijn. Dat gaat uitbundig omhoog. Uit Tsjechoslowakije, uit Hongarije, uit Bulgarije, uit de Sovjet-Unie komen schitterende zendingen, unieke collecties, compleet in albums geplakt. Om die van Tsjechoslowakije in ontvangst te nemen werd Jan Hillen zelfs officieel naar Den Haag genodigd, op de legatie, om alles plechtig in ontvangst te nemen. De zendingen, behalve die van de Sovjet-Unie, gaan vergezeld van een grote collectie propaganda-materiaal, de bekende, verzorgde, suggestieve foto-albums, typerend voor alle totalitaire systemen. En in Praag heeft men Jan Hillen's adres goed genoteerd, zodat hij thans prompt elke week een propaganda-geschriftje ontvangt.

Royaal zijn, zoals gezegd, de Latijnse landen. Italië stuurde niet minder dan 530 zegels, alles volledig van na de oorlog. Spanje, Spaans Marokko, maar vooral de verschillende Spaans sprekende landen van Middel-Amerika doen het met breed gebaar, Porto Rico het aardigst van al met toevoeging van een kaart van het eiland en allerlei wetenswaardigs over de status — blijkbaar een teer punt — en het aanzicht van land en volk. De reactie der Portugese gebieden ligt weer net even anders. Niet direct onwelwillend, maar met enige commerciële aarzeling: kunnen we niet ruilen of zo. Een beetje Nederlands zouden we haast zeggen. Monsieur Auriol en President Heuss schenken met allure, en ook de heel kleine staatjes als Liechtenstein en San Marino. Ook Australië en verschillende andere Engelse of Engels sprekende gebieden buiten Europa reageren doorgaans sympathiek. Het Vaticaan, zoals reeds verteld, behoort tot de zuinige sector, die van de toezending van een catalogus.

Zo wisselt het beeld van de vrijgevigheid van lengtegraad tot lengtegraad, met als totale indruk niet anders dan sympathiek. Er kwamen ook verschillende brieven ongeopend terug, zoals van Bounty Isle: onbewoond en van Sokotra en de Koeria Moeria eilanden: onbestelbaar. Trouwens, de adressering van tal van brieven schijnt de posterijen op het Centraal Station nog al wat hoofdbrekens te hebben gekost. Toen Jan Hillen dit merkte, heeft hij enkele enveloppen aan de adreszijde van een kaartje voorzien, waarop met een pijl het oord van bestemming stond aangeduid. Maar het waren dan wel erg buitennissige bestemmingen en meestal kwam zo'n brief toch als onbestelbaar terug. Jan Hillen heeft van dit alles behalve een schat van postzegels en ervaringen ook verschillende correspondenties overgehouden, o.a. met de Philatelistenclub van het Gymnasium op Hongkong en een heel aardig meisje in Perth (West-Australië), zodat hij gerust mag zeggen: dit avontuur is geslaagd!

Een boek over het werk van Abbé Pierre

„Gij allen die de macht hebt om een einde te maken aan de smart van armen en daklozen, strijdt met al uw middelen tegen de rijken, tegen de staat, tegen de internationale gezagsdragers. Strijdt, opdat de wanhopigen hun levensrecht herkrijgen!"

Dat is je reinste anarchie, het is een schandaal hebben enkelen gezegd, toen Abbé Pierre deze woorden in zijn oproep schreef. Dit manifest met het dramatisch slot: Wie ben jij?, welke plaats neem jij in tussen de dwaasheden en de wanhoop?, gestencild op papiertjes, heeft Abbé Pierre op een gure Decemberavond uitgedeeld aan de bezoekers van deftige café's aan de Champs Elysées. Hij was gekleed in een afgesleten pij en een gescheurd windjack, waarop hij al zijn decoraties gespeld had: Legioen van Eer, oorlogskruis, medaille van het ondergronds verzet. Zijn onderscheidingen vormden in de uiterste ellende van zijn omstandigheden, zijn enige bescherming tegen de vijandigheid van de „maatschappelijke orde" die hij durfde verstoren. Die nacht moet voor Abbé Pierre onmenselijk geweest zijn en zijn oproep leek hem op dat moment het enige redmiddel om zijn daklozen-oord „Emmaüs" overeind te houden. Al zijn geldmiddelen waren uitgeput, zijn salaris als Kamerlid bezat hij niet meer, omdat hij niet herkozen was, het gemeentebestuur dreigde zijn „onmaatschappelijken" te verjagen, en zijn gezondheid was kwijtnend.

Dit kan men lezen in het boek „De voddenrapers van Parijs", de roman over het werk van Abbé Pierre door Boris Simon, dat in Nederlandse vertaling bij „De Fontein" is uitgekomen. Het boek is geschreven vóór de wereldpers haar publicaties over Abbé Pierre begon, vóór het kind van koude in een van de oude autobussen gestorven was, voor men een stunt van liefdadigheid heeft uitgehaald. Toen bestond „Emmaüs" al zeven jaar en werkte het in alle bescheidenheid en eenzaamheid, toen trok Abbé Pierre zelf met zijn voddenrapers langs de vuilnisbakken in Parijs om wat geld te verdienen, timmerde en bouwde hij huisjes en hutten en redde hij duizenden zwervers van dood en ellende. Hoe meer men hoorde van „Emmaüs" des te meer ontwortelden kwamen naar de nederzetting toe en de stijgende inkomsten hielden nooit gelijke tred met de zich uitbreidende gemeenschap.

Het vreemde is dat „Emmaüs" oorspronkelijk helemaal niet is opgezet voor de daklozen. In de tijd toen Abbé Pierre als Kamerlid in een limousine rondreed, kocht hij een bouwvallige grote villa aan het randje van de stad om er een internationaal centrum voor de jeugd en de Katholieke Actie te stichten. Hij was wereldfederalist en droeg zijn idealen uit aan de jeugd van vele landen, die op het landgoed kwam kamperen. Toevallig is daar een landloper binnengekomen en Abbé Pierre verschafte hem dadelijk onderdak en via deze man kwam de pater er achter wat er voor afschuwelijke ellende geleden werd onder de clochards, degenen die heel hun salaris aan kamerhuur betaalden en zij, die met vrouw en kinderen in primitieve tenten en lemen hutten woonden in de banlieu van Parijs.

Toen de eerste daklozen gehuisvest werden in de villa ging het nog wel. Maar binnen enkele maanden was de stroom van vluchtelingen zo groot, dat nieuwe stukken grond gekocht moesten worden en daarna is de werkgemeenschap van zwervers, dronkaards, misdadigers, oud-SS-ers, oud-Spanje-strijders, oud-leden van het Vreemdelingenlegioen, mismaakten en stumperds begonnen. Degenen, die doelloos en zonder enig vertrouwen voortleefden, zagen ineens een ideaal. Zij bouwden en sloopten en begonnen daarna aan hun grote arbeid om door voddenrapen en het afzoeken van vuilnisbelten hun gemeenschappelijk onderhoud te bekostigen. Abbé Pierre verscheen toen niet meer met zijn limousine, maar met een wankele vrachtauto vol sloophout op het parkeerterrein van de Assemblée. Hij werd de ziel van een Franciscaanse gemeenschap, waar niet gevraagd werd wat iemand had gedaan, maar wat hij doen wilde. Abbé Pierre heeft nooit publiciteit gezocht en hij heeft nooit journalisten te woord gestaan vóór de grote pers op „Emmaüs" afstormde. Hij is wel dikwijls moedeloos geweest en schier onmachtig om het werk, dat steeds grotere vormen aannam, te beheersen.

Boris Simon heeft dat alles wat romantisch beschreven. Een objectieve beschrijving zou gunstiger geweest zijn voor dit werk van weergaloze menselijkheid. Maar dat doet er eigenlijk niet toe, want men weet, dat achter iedere situatie-beschrijving de werkelijkheid steekt en uit het boek groeit langzaam aan een niet te stuiten bewondering voor deze gemeenschap, die is als de gemeenschap der eerste christenen, vol liefde, zelf-onthechting en zelf-heiliging.

Er wordt nooit gepreekt in dit boek en de enige geestelijke die Abbé Pierre te hulp snelt is een seminarist, die iets van het leven wil kennen vóór hij gewijd wordt. „Kun je een vrachtauto besturen?" vraagt de pater hem.

„Neen."

„Wat leren jullie dan wel op het seminarie?"

Boris Simon is geen groot schrijver, maar hij is een man, die onbeholpen en soms sentimentele dingen mag zeggen, omdat wat hij beschrijft zo belangrijk en alles overheersend is en die eer is slechts weinig auteurs beschoren.

DE ONOPGELOSTE GEHEIMEN DER MAYA'S

Wat de tempelruïnes in het oerwoud van Guatemala vertellen ...en verzwijgen

(Van een medewerker)

Diep verborgen in het binnenste van het oerwoud van Guatemala, overwoekerd door varens en slingerplanten, liggen de geheimzinnige overblijfselen van een beschaving, die niet alleen één der oudste, maar ook de meest raadselachtige is geweest, die het Amerikaanse continent heeft gekend: die der Maya's.

Omtrent de beschavingen van Babyloniërs en oude Egyptenaren hebben de geleerden zich door naarstig speuren langzamerhand een vrij duidelijk beeld gevormd. Maar ten aanzien van de Maya-cultuur, die in tal van opzichten gelijkwaardig geweest moet zijn aan die van Babylon en het Egypte der Pharao's, stuiten de mannen van het wetenschappelijk onderzoek met de spade overal op raadsels.

Onuitputtelijk zijn de schatten, die het verleden ons presenteert. De Antillen, het Caraïbische gebied, Midden-, Noord- en Zuid-Amerika zien terug op een eeuwenoude geschiedenis, die nog veel te weinig bekend is. En toch heeft het juist voor ons, die leven in de twintigste eeuw, het tijdperk van de vergevorderde techniek, zijn bekoring nu en dan eens te bladeren in het steeds afwisselende prentenboek van de oude en nieuwere geschiedenis.

Daarom zal de „Amigoe di Curaçao", beginnende met het nummer van heden, van tijd tot tijd bijdragen brengen over grote mannen, belangrijke gebeurtenissen en interessante tijdperken en volkeren uit het verleden van ons deel van de wereld, en in het bijzonder uit dat van de Caribbean, Midden- en Zuid-Amerika. Het eerste artikel in deze reeks is gewijd aan een oude beschaving, waarvan reeds de naam omringd is door geheimzinnigheid: die der Maya's, die eens hun bloeiende steden hadden in de wildernissen van Guatemala.

Eén der oudste beschavingen der Nieuwe Wereld

Tweeduizend jaar geleden moet de beschaving der Maya's geboren zijn in de oerwouden ten Zuiden van het schiereiland Yucatan. Waarom juist daar, en op welke wijze, dat weten wij niet. Hun cultuur moet vrij plotseling ontstaan zijn.... uit niets. Onder de ruïnes van hun tempelsteden in het Midden-Amerikaanse oerwoud vindt men geen overblijfselen van oudere en primitievere beschavingen, die spreken van een langzame maar gestadige groei der Maya-cultuur. Plotseling moeten zij hier in het tropische oerwoud aanwezig geweest zijn, het oerwoud verbrand en hun dikwijls enorme tempelcomplexen gebouwd hebben.

Raadsels omtrent hun herkomst

Over hun herkomst zijn de stoutste fantasieën geuit. Men heeft beweerd, dat de Maya's zouden stammen uit het legendarische rijk Atlantis, dat door de golven van de Oceaan verzwolgen zou zijn, maar waarvan vele geleerden betwijfelen, of het ooit bestaan heeft.

Een Amerikaanse geleerde van naam heeft verondersteld, dat de Maya's de nakomelingen zouden zijn van schepelingen van de vloot van Alexander de Grote, die, bemand met Griekse zeelieden, in 323 vóór Christus uit een haven aan de Perzische Golf zou zijn vertrokken met het doel de zeewegen naar Indië te ontdekken. Deze reis zou hen naar de kusten van Midden-Amerika hebben gevoerd. Inderdaad vertellen oude Indiaanse legenden van de aankomst van blanke mannen met baarden en uit sommige bijomstandigheden zou men op kunnen maken, dat zij op de hoogte zijn geweest van astronomie en architectuur.

Waarschijnlijker echter wordt geacht, dat de Maya's, evenals alle andere oorspronkelijke inwoners van het Amerikaanse continent, nakomelingen zijn van jagersstammen uit Midden-Azië, die in de grijze oudheid — vele duizenden jaren vóór het begin van onze jaartelling — de Beringstraat zijn overgestoken op zoek naar nieuwe jachtvelden. In de loop van vele eeuwen zouden zij uitgezwermd zijn over heel Amerika.

Inderdaad zijn er heel wat factoren, die op een Aziatische afstamming van de Indianen, en daarmee ook van de Maya's, wijzen. Maar het raadsel, hoe zich uit de primitieve volkeren, die omstreeks het begin van onze jaartelling Midden-Amerika bevolkten, plotseling één of enkele stammen losmaakten, het onbewoonde oerwoud ten Zuiden van Yucatan introkken en daar tempels bouwden, over wier barbaars-fijnzinnige schoonheid wij nu nog verbaasd staan — dit raadsel van een zich eensklaps ontvouwende zeer hoge cultuur wordt er niet door opgelost.

De Maya-maatschappij

De Maya's moeten een landbouwend volk zijn geweest, dat reeds een arbeidsverdeling kende. De solide benedenlaag van hun maatschappij, en tevens de grootste groep der bevolking, vormden, als bij zoveel oude beschavingen, de boeren. Met hulp van hun slaven verbouwden zij op plaatsen, waar zij tevoren het oerwoud verbrand hadden, maïs, dat het hoofdvoedsel der Maya's uitgemaakt moet hebben. Zonder twijfel gingen zij ook op jacht en ter visvangst en uit hun rijen moeten de werkkrachten zijn voortgekomen, die de bouwstoffen voor de grote tempels, waarvan we thans nog de ruïnes kennen, aanvoerden en bewerkten. Twee derde van de opbrengst van hun land moesten zij afstaan, over één derde beschikten zijzelf.

Een tweede, kleinere en meer aanzienlijke bevolkingsgroep vormden de leden van de Maya-adel, de zogenaamde „almehenoob" (zij, die vaders en moeder hebben). Zij vervulden waarschijnlijk verschillende leidende functies in de gemeenschap der Maya's en ontvingen daarvoor één derde van de oogst. Uit verschillende vondsten heeft men kunnen opmaken, dat deze kaste uiterst zorgvuldig toezag op de afstamming van haar leden en daartoe speciale in steen gehouwen stambomen bijhield. Uit hun rijen kwam ook de allerhoogste heerser der Maya's voort, de „halach uinic" (ware mens), in wiens handen de uitvoerende, de wetgevende en de rechtsprekende macht waren verenigd. In tijden van oorlog was hij de aanvoerder van het leger.

De derde en machtigste kaste vormden de priesters, die allen gerecruteerd werden uit de Maya-adel. Hun taak was de bediening in de grote tempels, die het middelpunt vormden van de Maya-nederzettingen, en de beoefening van sterrenkunde en sterrenwichelarij. In de praktijk beschikten zij over leven en dood van de Maya's.

De tempel van de oppergod der Maya's, het zogenaamde „Castillo" te Chichen Itzá, de heilige stad der Maya's (Nieuwe Rijk). Deze tempel was toegewijd aan Kukulcan, de Gevederde Slang, de voornaamste godheid van het geheimzinnige volk.

Mensenoffers

Want — en dit maakt de geheimen, die de beschaving der Maya's omringen, zo huiveringwekkend — de afgodendienst, die deze mensen in hun tempelsteden te midden van het tropische oerwoud beleden, was uiterst somber en domineerde hun leven van de wieg tot het graf. In hun ogen waarden overal vreemdsoortige goden en demonen rond en deze leverden een nooit eindigende strijd om het bezit van de menselijke ziel.

Teneinde deze godenwereld verzoenend te stemmen, moesten er voortdurend offers gebracht worden en uit hetgeen de onderzoekingen van de laatste tientallen jaren aan het licht hebben gebracht weten wij thans, dat tijdens deze langdurige, en ingewikkelde ceremoniën niet zelden mensen werden geofferd. Bij opgravingen, in 1947 in Bonampak in Guatemala verricht, kwamen in één der bloot gelegde tempels fresco's aan het licht, waarop een dergelijke offerdienst uiterst minutieus en kunstzinnig wordt weergegeven.

Geen wonder, dat de kunst der Maya's — hoe verheven en indrukwekkend ook — een zekere levensblijheid mist. Hun leven onder de druk van een wereld vol demonen was daarvoor te ernstig. Voor het individu was bij de Maya's slechts plaats, als het zich stipt hield aan de voorschriften van godsdienst en gemeenschap.

Of er, onder dit zo talentvolle volk, mannen en vrouwen zijn geweest, die getracht hebben dit sombere keurslijf van plichten en geboden te doorbreken? Wij weten het niet. Mochten zij er geweest zijn, dan is het niet moeilijk te gissen, wat hun lot zal zijn geweest.

Trektocht der Maya's

Evenmin weten wij, wat de reden is geweest, dat de Maya's hun rijk, nadat het omstreeks de achtste eeuw zijn grootste bloei had beleefd, plotseling verlieten om weg te trekken naar het Noorden van Yucatan. Omstreeks de tiende eeuw moeten de tempelsteden van het zogenaamde Oude Rijk, dat een oppervlakte had van tweehonderd bij zeshonderd kilometer, reeds geheel verlaten zijn geweest. Raakte de bodem uitgeput en was in de nabijheid der tempelsteden niet voldoende oerwoud meer beschikbaar om nieuwe akkers op te leveren? Gezien het feit, dat de Maya's eg noch ploeg kenden, ligt deze verklaring voor de hand. Maar zekerheid hieromtrent hebben wij niet.

In het Noorden van Yucatan stichtten de Maya's een nieuw rijk. Bij hun trek hierheen hadden zij zich vermengd met Toltekenstammen uit Centraal-Amerika, die nieuwe gebruiken en gewoonten toevoegden aan die van de Maya's. Uit deze vermenging ontsproot een nieuwe Maya-beschaving, waaraan wij de vermaarde bouwwerken danken in Chichen Itzá, Uxmal en Kabah.

Ook hier vinden wij op de bouwwerken de bizarre versierselen, die de tempels in het Oude Rijk kenmerkten, en die verband gehouden moeten hebben met het vér ontwikkelde kalendersysteem der Maya's. De offerdiensten moeten hier, in het zogenaamde Nieuwe Rijk, een nog barbaarser karakter hebben gehad dan in het Oude en ongetwijfeld vielen er nog meer mensen ten prooi aan de bloeddorst der goden.

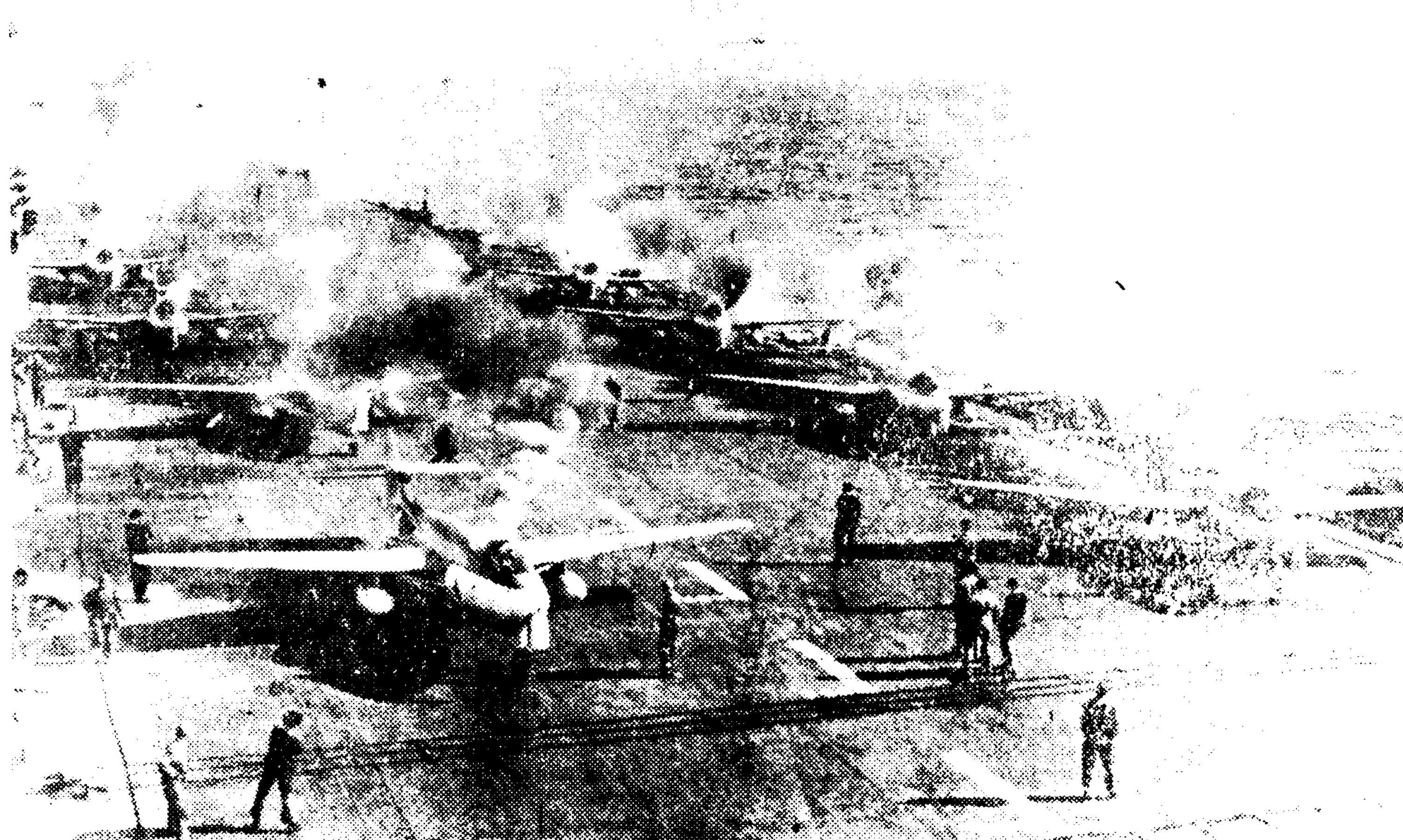
Toen, in het jaar 1527, de Spaanse conquistador Alvarado het Maya-gebied binnentrok, neigde ook het Nieuwe Rijk reeds ten ondergang en waren vele der schoonste bouwwerken sinds geruime tijd verlaten en door het oerwoud overwoekerd.

Hadden de ongetwijfeld hoogst intelligente Maya's bij de bouw van hun tempelsteden en de ontwikkeling van hun ongelofelijk nauwkeurige kalendersysteem hun energie uitgeput? Gaat het beschavingen van het type van de Maya-cultuur als mensen, die hun talenten te snel opgebruiken en die na een korte, hevige bloei vroegtijdig sterven of niets meer van zich laten horen? Wij kunnen het slechts vermoeden.

„Amigoe"-wereldnieuws in beeld

Prins Nicolaas van Joegoslavië is zoals bekend bij een auto-ongeluk in Engeland om het leven gekomen. Het stoffelijk overschot werd onder strenge politiebewaking gesteld.

De Eagle, Engelands nieuwste vliegdekschip, uitgerust met straalvliegtuigen, is toegevoegd aan de Middellandse Zeevloot. Zes Sea Hawks staan gereed voor de start voor een routine-vlucht boven de Middellandse Zee.

In München, waar de winkels Zaterdagsmiddags gesloten zijn, voltrekt zich momenteel een strijd voor behoud van deze Zaterdagmiddagsluiting. Het filiaal van C&A heeft zich al enkele weken niets van deze winkelsluiting aangetrokken en bleef ook op de Zaterdagmiddagen open tot grote ontevredenheid van al het winkelpersoneel in München. Dezer dagen demonstreerde dit winkelpersoneel voor het gebouw van C&A onder grote belangstelling van de bevolking.

40.000 steentjes, allen met de hand gemaakt uit ter plaatse gevonden fijn gemalen puin, schelpkalk, lijmstof, tarwemeel en kleurstof en zeven winters arbeid vormden de grondslag van deze maquette, voorstellend de ruïne van Brederode. De maker van dit ingenieuze bouwwerk is de heer G. van der Kort, die gedurende 24 jaar de bewaarder is geweest van deze roemruchte ruïne. De maquette is door de heer van der Kort aangeboden aan het Rijk en zal onder de hoede komen van Monumentenzorg.

Frankrijks vermaardste testpiloot, kolonel Rozanoff, die dezer dagen door een vliegtuig-ongeluk om het leven kwam.

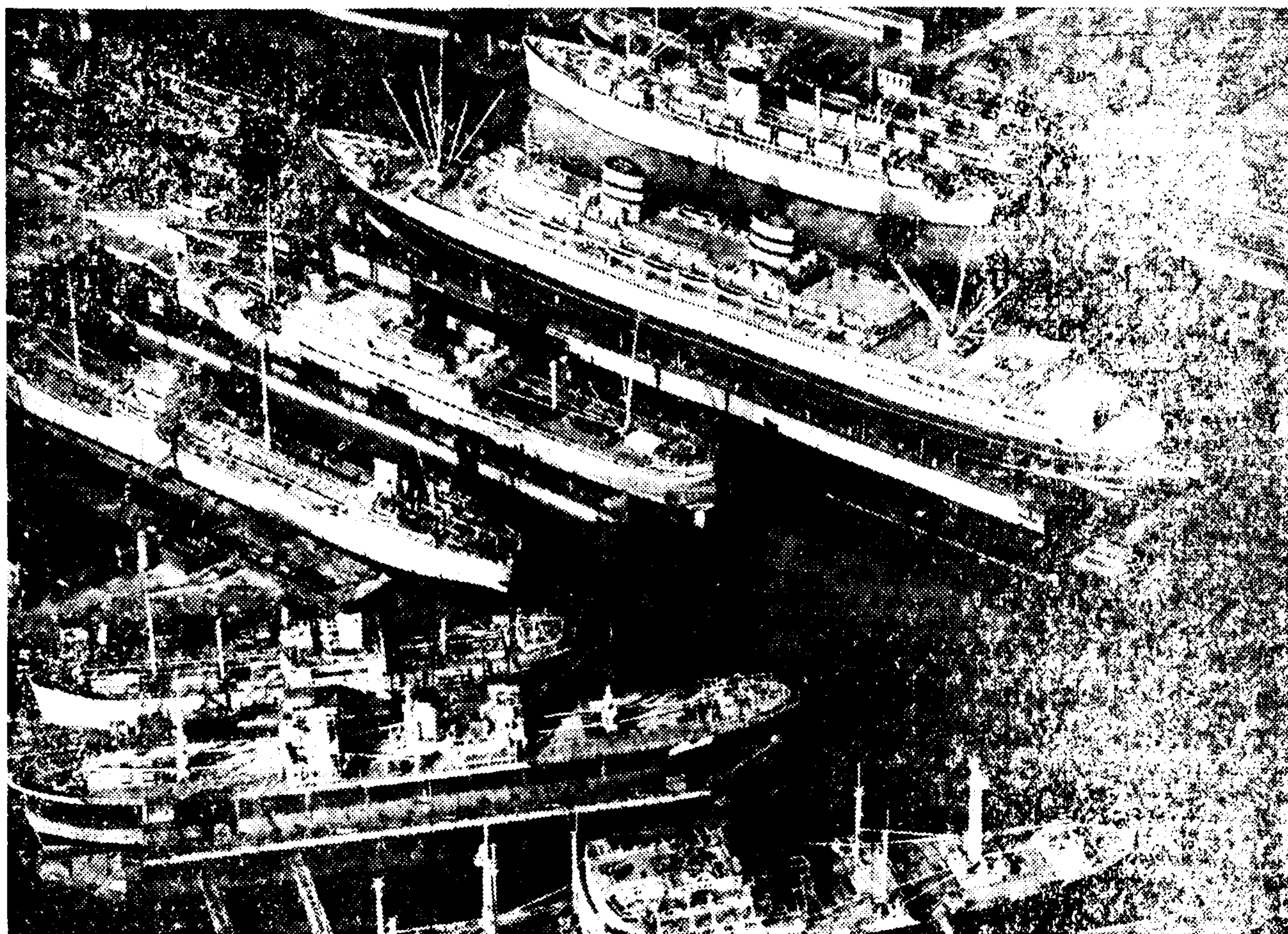

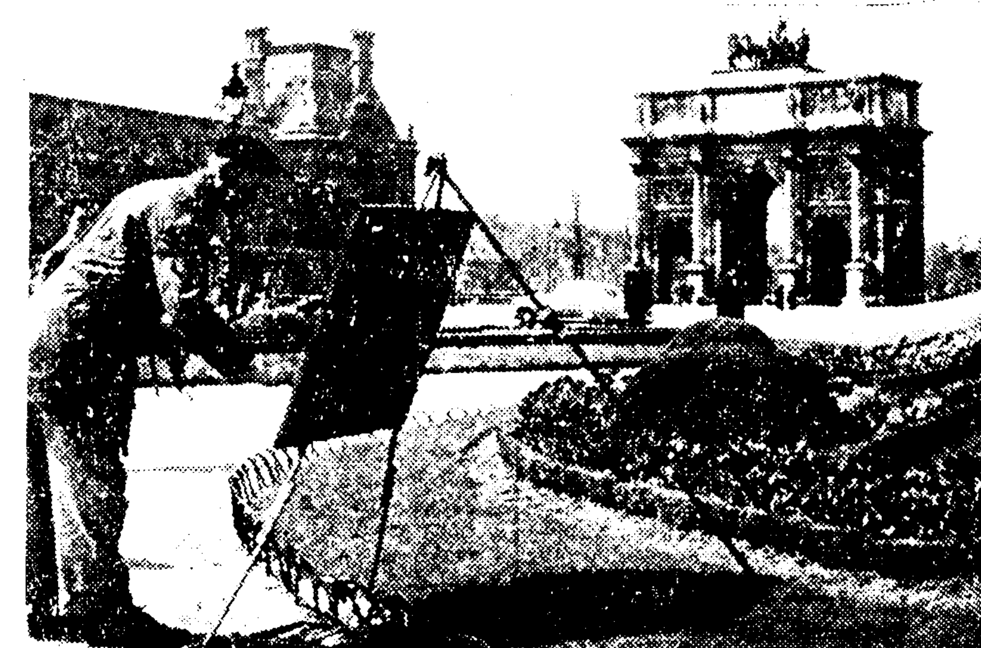
Ondanks het koude weer konden de kinderen in Nederland door de late Paasdagen hun paaseieren buiten kleuren. Twee kinderen bezig met het beschilderen van hun eieren.

Een luchtfoto van een gedeelte van het Wilton Fijenoord-bedrijf. Vele grote schepen wachten op herstel en revisie; in het midden het vlaggeschip van de Rotterdamse haven, de Nieuw-Amsterdam. (Luchtfoto K.L.M.).

In verband met het aanstaande bezoek van het Deense Koningspaar aan Nederland hebben de ateliers van de vlaggenfabrieken het enorm druk. Een hoekje van een atelier in Amsterdam waar dagelijks honderden meters vlaggendoek in de Deense kleuren verwerkt worden.

De Parijse schilders trekken reeds naar buiten en schilderen de mooie plekjes van hun beroemde stad. In de Tuilerieën zagen de voorbijgangers een schilder bij de „Carrousel" aan het werk.

Op Pasen was het de eerste „Bollenzondag". In heel het bollengebied was men druk bezig met het plukken van de narcissen om de bezoekers van de zo geliefde bosjes bloemen en slingers te voorzien.

Vorige week had de begrafenis plaats van Pim Mulier, oprichter van verscheidene Nederlandse sportverenigingen en sportorganisaties. Voorafgegaan door grote kransen werd het stoffelijk overschot grafwaarts gedragen.

Na een scheiding van zeven jaar kon Rica Georgescu zijn 19-jarige zoon Constantin en zijn 15-jarige zoon Peter in de armen sluiten. Vorig jaar kwam het geval Georgescu in de publieke belangstelling te staan, doordat een lid van de Roemeense ambassade in Amerika de heer Georgescu probeerde over te halen om voor zijn land te gaan spionneren in ruil voor de terugkeer van zijn twee zoons. Door bekendmaking van dit feit werd het lid van de Roemeense ambassade uit Amerika gezet. Door onverklaarbare redenen zijn de jongens nu toch op vrije voeten gesteld en reeds op weg naar Amerika.

De Wereld Gezondheids Organisatie

(Van onze medische medewerker)

Het groeiend verlangen naar internationale samenwerking, dat kort na de tweede wereldoorlog bepalend was voor het gedrag van de vrije wereld, is op medisch gebied de aanleiding geweest tot het oprichten van de Wereld Gezondheids Organisatie. Toch is dit in zijn algemeenheid niet juist. Ook de vroegere Volkenbond heeft op dit gebied reeds verdienstelijk werk verricht en zelfs voordien waren er met dit oogmerk al overeenkomsten tussen de volkeren gesloten.

Het allengs toenemende verkeer bracht onvermijdelijk het gevaar van snelle uitbreiding van epidemieën met zich mee. Teneinde aan dit gevaar gezamenlijk het hoofd te kunnen bieden, ondertekenden in 1903 te Parijs een aantal landen, waaronder ook Nederland, de Sanitaire Conventie. Daarin verplichtten zij zich maatregelen te nemen in hun havens, die in- en uitvoer van besmetting door schepen en emigranten moesten tegengaan. Ook kwamen zij overeen elkander op de hoogte te houden van de eerste gevallen van besmettelijke ziekten binnen hun landsgrenzen. En tenslotte werden er enige hygiënische eisen geformuleerd met betrekking tot de Mekkabedevaart. In 1907 werd te Parijs opgericht het Office International d'Hygiène Publique, dat op de naleving van een en ander toezicht moest houden.

Na de tweede wereldoorlog werd de bestudering van de ziekten, die 's werelds gezondheid zouden kunnen bedreigen, ter hand genomen door het Hygiënisch Comité van de Volkenbond, in niet onbelangrijke mate daarbij gesteund door de geldelijke bijdragen van de Rockefeller Foundation.

De Wereld Gezondheids Organisatie nu, de „World Health Organisation", heeft zowel de taak overgenomen van het Office International te Parijs, als die van het Hygiënisch Comité van de Volkenbond. De W.H.O. (World Health Organisation) is een der onderafdelingen van de U.N.O., de Verenigde Naties. Zij werd opgericht te New York in 1946 en volgens haar stichtingsakte is haar doel: „de volksgezondheid in alle landen tot het hoogst mogelijke peil op te voeren, als eerste voorwaarde voor vrede en veiligheid". Gelukkig betekent deze organisatie momenteel meer dan louter een uiting van de wil tot eenheid en tot samenwerking, waarbij het vooral vroeger vaak gebleven is. Het zijn vooral de z.g. minder ontwikkelde gebieden, die profiteren van het werk van deze organisatie, hetzij door de hulp, die geboden wordt bij de bestrijding van epidemieën, hetzij door het instellen van technisch-hygiënische voorzieningen in het belang der volksgezondheid: waterleiding, vuilverwijdering enz. Ook de zorg voor moeder en kind, voor ouden van dagen heeft haar volle aandacht. Tot dit doel worden niet alleen inlandse artsen en technisch personeel opgeleid, maar ook in ruime mate studiebeurzen verleend. Het spreekt vanzelf, dat er op

Onderafdeling van UNO wil „volksgezondheid in alle landen tot hoogst mogelijke peil opvoeren"

dit gebied een ruime samenwerking bestaat en mogelijk is met het missie- en zendingswerk, dat immers altijd al de medische verzorging van de inlandse bevolking intensief bevorderd heeft.

Het werk der W.H.O. is echter veel meer omvattend. Zij houdt zich op grote schaal bezig met het vervaardigen van statistieken omtrent dood, ziekte, invaliditeit en ongevallen bij de verschillende volken der aarde. Andere belangrijke taken zijn o.a. het standaardiseren van geneesmiddelen, m.a.w. het vaststellen van internationale eenheden, waarin men de hoeveelheid van een bepaald geneesmiddel uitdrukt. Ook neemt de wereldgezondheidsorganisatie deel aan de bestrijding van verslaving aan geneesmiddelen.

Reeds kort na haar oprichting was de W.H.O. in staat voor het oog der wereld, op een ook voor de leek sprekende wijze, haar recht van bestaan te bewijzen. Dat was in 1947, toen Egypte geteisterd werd door een cholera-epidemie, die zich ernstig liet aanzien. De huidige ontwikkeling van het luchtverkeer maakt een dergelijke besmettingshaard bijzonder gevaarlijk. Het is immers helemaal niet denkbeeldig, dat iemand, die al besmet is met cholera, maar zich nog in de z.g. incubatieperiode bevindt, dus geen uitwendige verschijnselen van deze ziekte vertoont, door de contrôle bij het instappen glipt en morgen bij aankomst in een ander werelddeel een heel hotel of zijn hele familie met cholera besmet. Door bemiddeling van de W.H.O. kreeg de Egyptische gezondheidsdienst nu onmiddellijk de beschikking over choleravaccin en medisch personeel. Zonder dit ingrijpen der wereldgezondheidsorganisatie zou Egypte niet alleen het slachtoffer zijn geworden van een verschrikkelijke epidemie, maar zou het ook maandenlang een besmettingsbron gebleven zijn voor de gehele wereld.

SPORTIEF PLAKBOEK

Filmindustrie kijkt naar de sport — Coureur antwoordt verbolgen moeder — Alle wereldrecords voor ons! — Braziliaan bedrogen uitgekomen

Het begint er zo langzamerhand ernstig op te lijken dat de sport — om het populair te zeggen — de bijbel gaat verdrijven in Hollywood. Men herinnert zich waarschijnlijk wel, dat de Amerikaanse filmindustrie geruime tijd een opvallende voorkeur heeft getoond voor bijbelse verhalen. Thans schijnt de sport „in de mode" te zijn. Enige tijd geleden is een film over de „Harlem Globetrotters" tot stand gekomen en nu, zo hebben wij bij geruchte vernomen, zijn er weer twee films, die op sportieve lieden betrekking hebben, gereed gekomen, terwijl voor een derde de voorbereidingen in een vergevorderd stadium verkeren.

De twee films, die gereed gekomen zijn, gaan respectievelijk over Joe Louis, eens wereldkampioen boksen, en over de gang van zaken in een voetbalclub. Dat de geschiedenissen enigszins romantisch gekleurd zijn spreekt voor zich. De derde film zal het leven van de tweevoudige Olympische kampioen Bob Matthias weergegeven. Jammer voor de filmmagnaten, dat Matthias ook niet één van die arme drommels was, die voor zij succes hebben een armoedig bestaan in een van de donkere buurten van een nog donkerder stad hebben geleid. Bob Matthias is namelijk de zoon van een in de Verenigde Staten welbekend medicus. Hij werd Olympisch kampioen op zeventienjarige leeftijd en prolongeerde zijn titel toen hij 21 was. Nu, als drie en twintigjarige, gaat hij één keer zijn diensten verlenen aan de Amerikaanse filmindustrie.

De belangstelling voor de sport, in Hollywood, schijnt nog verder te gaan. Wij hebben namelijk gelezen, dat een niet onaanzienlijk aantal „glamour girls", wier doen en laten regelmatig door filmcamera's wordt vastgelegd, de laatste tijd opvallend vaak op de tribunes in stadions en op sportvelden te vinden is. Daar leggen zij dan een opvallend levendige belangstelling voor de sportieve prestaties van een bepaalde voetballer, athleet, zwemmer of wat dan ook aan de dag. Dat alles hebben wij voor kennisgeving aangenomen.

Nu ook de zwem-records

Mocht men er nog niet van overtuigd zijn, dat de Russen er een naar onze smaak wat ongezonde opvatting over de waarde van de sport op na houden, dan is dat sinds kort toch wel heel duidelijk geworden. Een van de topfiguren in de Russische sportwereld heeft namelijk ronduit verklaard, dat de Sovjet-Unie zich tot doel gesteld heeft alle wereldrecords, die er op sportief gebied maar te vergeven zijn, op zijn naam te willen hebben. Dergelijke taal klinkt ons als onverstandige en ongezonde taal in de oren, want dit is toch beslist niet de mentaliteit om de sport op de juiste wijze te beoefenen. Om misverstand te voorkomen: waardering voor de prestaties van de Russische athleten, in welke tak van sport ook, hebben wij ongetwijfeld. De gedachte, die aan het bereiken van deze prestaties ten grondslag ligt, kunnen wij echter niet appreciëren. Een van de schadelijke gevolgen van een dergelijke opvatting over de sportbeoefening heeft zich onlangs nog geopenbaard tijdens de Olympische Spelen te Helsinki. Aan de sportieve betekenis van dit Olympisch festijn is weliswaar geen al te ernstige afbreuk gedaan, maar het deed toch wel erg onplezierig aan steeds weer te zien hoe Amerikaanse en Russische officials steeds weer de stand opmaakten om te zien welk land op die dag en in totaal de beste prestaties had geleverd. In feite komt het namelijk hierop neer, dat in de internationale sportbeweging politiek wordt bedreven. Ziet hier het meest recente voorbeeld. In het Russische leger wordt de laatste tijd zeer grote aandacht aan het zwemmen besteed. De meeste Russische kampioenen — en zij leveren reeds uitstekende prestaties — zijn dan ook militair. Zij worden zorgvuldig geselecteerd en worden daarna naar Moskou gedetacheerd, waar hun activiteiten voor 's lands verdediging zich in hoofdzaak beperken tot het oefenen in de beste bassins van het land onder leiding van de beste trainers, die er in de Sovjet-Unie maar te vinden zijn. Zij worden met de grootst mogelijke zorgen omringd om zo eerlang de hegemonie in Europa te verwerven. Dat is de eerste etappe. De volgende: Amerika de eer van 's werelds sterkste zwemnatie te ontfutselen.

Hawthorn en de militaire dienst

Vermoedelijk herinnert u zich nog, dat wij enkele weken geleden op deze plaats hebben verteld van de interpellatie, die er in het Engelse Lagerhuis namens vele verontwaardigde moeders is gehouden over het feit, dat de Britse coureur Mike Hawthorn nog alsmaar niet is opgeroepen voor de militaire dienst. Welnu, Hawthorn, die òf ergens in Rome òf waar ook ter wereld behalve in de landen van het Britse gemenebest of in racewagens rijdt of op een terrasje een kop koffie gebruikt, heeft al de verontwaardigde Engelse moeders geantwoord. Hij heeft een verslaggever van een der Engelse dagbladen verteld dat hij beslist nimmer in militair tenue zou rondlopen. Hij blijft tot zijn zes en twintigste jaar in het buitenland en daarna kan hij — volgens de Engelse wet — niet meer worden opgeroepen. Als pleister op de wonde heeft hij verteld dat het leven van een soldaat eigenlijk veel gemakkelijker en comfortabeler is dan dat van een coureur. Bovendien, zo vertelde hij, heeft hij een contract gesloten met Ferrari en de heer Ferrari zorgt er wel voor dat hij zijn pupil niet zal verliezen. En, als de minister mij zo graag in dienst wil hebben, waarom heeft hij me dan vier maanden geleden niet opgeroepen? Ik heb Kerstmis namelijk thuis gevierd, zo voegde Hawthorn er aan toe. Mike Hawthorn vindt voorts, dat het de schuld van de Engelsen zelf is, dat hij voor een Italiaanse fabriek rijdt en dus de dienst kan ontlopen. „Jullie hadden er dan maar voor moeten zorgen, dat er Engelse racewagens waren, die het met succes tegen de buitenlandse hadden kunnen opnemen", zo besloot hij het interview.

Enkele dagen later zijn in dezelfde Engelse krant heel wat verontwaardigde brieven gepubliceerd van de moeders, wier zoons de wapenrok wel moeten dragen. Eén briefje was kort en bondig en het loog er niet om. „Ik heb nog nooit zo'n verwaande, eigengereide slungel gezien", stond er geschreven.

Affaire-Amalfi

In Frankrijk windt men zich momenteel op over de affaire Yeso Amalfi. Amalfi is Braziliaan van geboorte, maar is door Frankrijks populairste en rijkste voetbalclub, de Racing Club de Paris — ook de Hilversummer Schaap speelt voor deze vereniging — naar Parijs gelokt met de inderdaad niet onaantrekkelijke aanbieding van een meer dan vorstelijk salaris. In het begin was alles koek en ei tussen Amalfi en de bestuurderen van de Parijse club. Het boterde zelfs zo goed tussen deze twee partijen, dat Amalfi besloot zich te laten naturaliseren tot Frans staatsburger. Maar nu heeft de Braziliaan de aanvraag weer ingetrokken en hij speelt ook dikwijls niet meer in het eerste elftal van de Racing. De bestuurderen hebben hem namelijk aan het lijntje gezet en allerlei vervelende dingen van hem verteld: hij zou een fantast zijn, hij zou niet oefenen, hij zou geen serieus leven leiden, enfin, noemt u maar op. Amalfi is het daar kennelijk niet mee eens. Dat hij niet meer zo'n trouw lid is als voorheen, zo vertelt hij, is de schuld van zijn superieuren. Nu moet u weten dat het de Racing de laatste tijd niet al te zeer naar den vleze gaat. Eerst degradeerde de ploeg uit de nationale divisie en nu heeft het zijn kansen op terugkeer naar die divisie goeddeels verspeeld. Kijk, zegt Amalfi, daar krijg ik nu de schuld van. Ze verwachten van mij wonderen. Ik moet elke wedstrijd zoveel doelpunten maken, dat wij steeds goede resultaten bereiken. Maar ik ben ook maar een mens. En nu heeft Amalfi besloten zo gauw mogelijk naar het warme Brazilië terug te keren.... Hij beweert, zich te hebben laten beetnemen door de charme van Frankrijk, de attracties van Parijs en de glimlach van een Parisienne.

Coventry schaft Civil Defense af

De stad Coventry, die van alle Engelse steden wel het meest te lijden heeft gehad van de jongste wereldoorlog, heeft besloten de Burgerlijke Verdediging („Civil Defense") ter plaatse op te heffen.

Het stadsbestuur is van mening, dat de ontwikkeling van wapens als de atoom- en waterstofbom het treffen van voorzorgsmaatregelen overbodig maakt. In dit verband is de zinsnede aangehaald, die de Britse premier, Sir Winston Churchill, gebruikte tijdens de Lagerhuisdebatten over de H-bom. Hij zeide toen, dat de nieuwe wapens een element van „gelijkheid in de vernietiging" hadden gebracht. De stad New York heeft, zoals gemeld, besloten de plannen tot volledige evacuatie van de bevolking niet verder uit te werken.

Via zijn permanente onderminister heeft de Engelse minister van Binnenlandse Zaken, Sir Maxwell Tyfe, het stadsbestuur echter medegedeeld, dat hij „het er volledig oneens mee is" en hij vroeg het in meerderheid socialistische gemeentebestuur „deze zaak nog eens in beraad te nemen".

Russische spionne verdiende duizend dollar per maand

Washington. — De 24-jarige, te Sjanghai geboren Wit-Russische vrouw Loedmilla Sergejewa Michailowa, die dezer dagen te Washington werd gearresteerd, heeft verklaard als Russische spionne duizend dollar per maand te hebben verdiend.

Na haar arrestatie door autoriteiten van de immigratie- en naturalisatiedienst was zij voor een commissaris geleid op beschuldiging van inbreuk op de bepalingen voor vreemdelingen. Zij werd vrijgelaten tegen een waarborgsom van duizend dollar.

Michailowa vertelde van haar zestiende jaar af te Sjanghai opgeleid te zijn voor spionne. Zij kwam de Verenigde Staten binnen door zich voor te doen als een vluchtelinge. Bij de Californische universiteit had zij zich laten inschrijven als studente in de politieke wetenschappen.

Goed leven

Men is het algemeen ermee eens, dat de mensheid tegenwoordig een beschavingscrisis beleeft. Noch de hoge vlucht van de wetenschap, noch de geweldige vooruitgang van de techniek met het daarmee samengaand verhoogd levenspeil kunnen dat verbloemen. Natuurlijk ontkennen wij niet, dat vooruitgang een waardevol element van beschaving bevat: een bloeiende cultuur is niet denkbaar zonder het bevorderen der stoffelijke welvaart. Maar wel moeten wij voor echte en blijvende beschaving de eis stellen dat de vooruitgang in aard en doel de juiste rangorde der waarden behoudt. Wanneer b.v. de materiële vooruitgang doel wordt in zich zelf is het met de ware beschaving spoedig gedaan. Dan streeft de mens al heel gauw naar een soort almacht; dan wordt het zijn vurigste wens de hele natuur te beheersen naar eigen inzicht. In zekere zin is men tegenwoordig in die richting al aardig op weg. En daarmee begaat het mensdom een zeer noodlottige vergissing.

Er bestaat een onveranderlijke maatstaf voor het bepalen van wat ware cultuur is evenals voor de zedelijke waarden en hun plaats in het leven. En die maatstaf (er)kennen zeer veel mensen niet meer. Aan zichzelf overgelaten kent de mens spoedig zijn eigen aard niet meer, hij miskent zijn eigen persoonlijkheid met haar rechten en plichten. Hoe zou dat ook mogelijk zijn, wanneer hij geen rekening houdt met zijn oorsprong en bestemming? Kan men dan bovendien nog verwachten, dat men een zuiver begrip overhoudt met betrekking tot de onderlinge verhouding der mensen?

Toch kan men niet ontkennen, dat al deze punten van wezenlijk belang zijn voor ware beschaving. Wij zullen zeker de laatsten zijn om de bewonderenswaardige verworvenheden van b.v. de techniek te kleineren. Integendeel. Maar nu een vraag: Kan men volhouden, dat die vooruitgang ook de tevredenheid en het levensgeluk van de mensen heeft verhoogd? Zeer beslist niet. Het zou zelfs niet moeilijk vallen het tegenovergestelde te bewijzen.

Het is zeer jammer maar wáár: de stoffelijke vooruitgang is omgekeerd evenredig geworden met de waardering der zedelijke waarden!

Verstaat de moderne mens eigenlijk nog wel de Kunst goed te leven? Wij geloven van niet. Als wij ons oor te luisteren leggen naar wat door goedmenenden en deskundigen hierover wordt gezegd en geschreven dan bemerken wij spoedig een grote overeenstemming op dit punt. Men begrijpt gelukkig, dat het zo niet langer kan. Wij zijn op de beste weg te ontaarden in een soort machinemensen zonder ziel, in willoze marionnetten van een vertechniekte samenleving. Eigenbelang en menselijke hartstochten mogen nog zozeer gestreeld worden door theorieën over zelfbestemmingsrecht en dergelijke, de persoonlijkheid van de mens komt tenslotte hiertegen in opstand. Wat men tegenwoordig „cultuur" noemt, bevredigt niet en leidt tot pessimisme en wanhoop. Men „wordt geleefd", meer dan men zelf leeft. Het persoonlijk initiatief komt nauwelijks meer aan bod.

Over deze dingen is men het over het algemeen wel eens en allerlei pogingen tot verbetering worden voorgesteld. Maar als overtuigde Katholieken, die Gods openbaring als uitgangspunt nemen, geven wij niet aan enig succes hiervan wanneer men de grote levensbeginselen, die alle kritiek kunnen doorstaan, niet als basis voor dergelijke pogingen aanneemt. Omdat geen beschaving echte beschaving kan zijn als zij niet de waarheid bezit over aard en doel van de mens.

Naar onze overtuiging bezit alleen het Christendom deze waarheid ten volle, omdat het ze heeft ontvangen door goddelijke Openbaring. Buiten het Christendom bestaat die Openbaring niet, en mochten hier of daar toch brokstukken van die waarheid aanwezig zijn, dan is God daarvan, en Hij alleen, de oorsprong omdat Hij de Schepper en het Einddoel van de mens is.

Het Christendom bezit niet alleen duidelijke gegevens over de eeuwige bestemming van de mens, maar ook een betrouwbare leer met betrekking tot zijn tijdelijk leven.

Ware levenskunst nu bestaat in het zuiver afstemmen van het leven op zijn doel. Dit doel is bovennatuurlijk, eeuwig. Hieraan is al het vergankelijke en natuurlijke ondergeschikt. De enige basis voor ware beschaving is daarom de christelijke zedeleer, waarin van Godswege de juiste verhoudingen gewaarborgd zijn.

Beschaving en waarlijk goed-leven gaan hand in hand, omdat beide eerst volledig tot hun recht komen op de vruchtbare bodem van de door God zelf bekend gemaakte aard en bestemming van de mens.

De sedertdien verbeterde tele-autograaf wordt veel gebruikt in spoorwegstations, restaurants, banken en hotels.

New York. — In New York heerst een mazel-epidemie, waaraan reeds 9 personen zijn overleden.

HET DEFTIGE PLEIN

door

Louise Andrews Kent

39)

„En met wat er dit jaar overblijft zal ik mijn schulden moeten betalen," zei ze kalm, terwijl ze belangstellend een rookwolkje na-oogde. „Het is vreselijk vermoeiend. Ik weet niet goed hoe ik er uit moet komen. Het spijt me meer dan ik je kan zeggen, Peter, maar ik zal je verder wel geen maandgeld meer kunnen geven."

Er klonk evenveel spijt in haar stem als wanneer zij gezegd had: „Het spijt me, Peter, maar er is vanochtend geen kaas voor je boterham." „Gelukkig ziet het er wel naar uit dat je spoedig iets zult bereiken met je schilderen," ging zij op dezelfde opgewekte toon voort. „Je doet het prachtig. Heel knap. En je gaat vooruit, absoluut."

„Ik schilder niet meer. Ik geef het op."

Peter's stem trilde even. Hij had het heel onverschillig, ijskoud, willen zeggen, en hij was kwaad toen hij zelf hoorde dat het uitdagend en baldadig klonk.

„Dat lijkt me heel jammer na alles wat er voor gedaan is en aan ten koste is gelegd," zei prinses Lobanov. „Maar je bent natuurlijk je eigen baas."

De welwillendheid van haar stem maakte hem nog kwader, en hij sprak scherp: „Dat ben ik niet, en dat ben ik ook nooit geweest. Daar hebt u wel voor gezorgd."

Misschien voelde zijn moeder óók de neiging om kwaad te worden, maar zij wist dat woede een kostbaar iets is, en gaf er niet aan toe. Zij sloeg haar ogen langzaam neer, alsof zij zich verveelde, en vroeg: „Laat je niet een aardige gelegenheid ongebruikt voorbij gaan? Ik dacht, dat je nu een kans had om onafhankelijk te worden, en dan ook helemaal. Zo'n gelegenheid komt niet gauw weer terug. Laat je die soms liever over aan Eben of Bill? Of — maar ik doe je nu een onrecht aan. Dom van me! Daarom geef je dus het schilderen er aan. Heel handig, Peter, werkelijk heel handig. Zij moet wel genoeg hebben van schilders nadat zij haar hele leven bij Stephen Joceleyn heeft gewoond. Ja, dat is beslist een heel goede zet van je, Peter."

„Wat bedoelt u?"

Peters stem was hees. Hij kwam door de kamer op haar toe, en struikelde over zijn schilderkist, waar de tubes uitrolden. Hij trapte er op een paar, en er vloeide kobalt-blauw en purper over de grond.

Hij liep er doorheen en kwam voor haar staan.

De prinses sloeg haar ogen slaperig op en bekeek hem van zijn wit, vertrokken gezicht tot zijn witte schoenen met de blauwe en rode verfsmeren er op.

„Word niet gewelddadig, Peter," teemde zij. „De laatste keer dat je kwaad werd heb je mijn pols lelijk gekneusd."

Peter haalde diep adem — dan trok hij zijn schouders op en wendde zich af. Het was kinderachtig en onbelangrijk om boos te worden.

„Ik begrijp niet," hoorde hij haar stem door-zeuren, „waarom je nu zo kwaad wordt. Je zult toch niet verwacht hebben dat ik je maar voor eeuwig een maandgeld zou kunnen geven. Je hebt ten slotte nooit andere uitgaven gehad dan je kleren, en ik geloof niet dat je daar veel aan verspild hebt. Met een beetje zuinigheid had je al een aardig sommetje apart kunnen leggen. Nu ja — je bént natuurlijk zuinig geweest, dus voor de eerste tijd zul je niet in moeilijkheden raken. Ik had je eerst nog iets van oom Nicholas' legaat willen geven, maar nu de zaken er zo slechts voor staan kan daar ook al niets van komen."

Peter gaf geen antwoord.

„Ik [illegible] loven. De[illegible]ter, besloot zij, „om je te vragen of ik Diana vanavond niet te eten zal vragen. Ik wil je helpen. Ik zal alles voor je doen wat ik kan om je te helpen in je strijd voor onafhankelijkheid."

Alles wat Peter uit kon brengen was: „Dan kom ik vanavond hier niet eten."

Prinses Lobanov stond op. Zij zag er nog altijd verveeld uit, maar haar stem klonk scherp toen ze zei:

„Het zou aangenamer geweest zijn als we die zaak in vrede en vriendschap hadden kunnen regelen, maar nu je dat niet wilt, zal ik je zeggen waar je aan toe bent. Als je niet probeert om met je nichtje Diana te trouwen — en ze lijkt me toch een heel aardig en aantrekkelijk meisje — dan zul je je in een hoogst onplezierige positie bevinden. Ik ga dit huis verkopen. Ik zal niet opnieuw een vertrek beschikbaar stellen voor het schilderen van asbakjes. In mijn testament zal ik je bedenken met misschien duizend dollar en mijn groeten. Verder niets. Ik heb geen plezier in je, Peter. Mijn waardering voor je ondankbaarheid en je voortdurend gemopper is maar heel gering. Ik zal erg blij voor je zijn als het je lukt om onafhankelijk te worden, en het komt me voor, dat ik je een gemakkelijke en aangename weg heb gewezen."

„Ja, erg aardig," mompelde Peter, „en Diana zal wel alles oppakken wat u zo toevallig in de vuilnisbak stopt."

„Je hebt altijd wel kans gezien om je aardig voor te doen — in het openbaar ten minste, thuis niet zo zeer," zei zijn moeder droogjes. „Bill Shatswell en Eben zijn eigenlijk niet als gevaarlijke concurrenten voor je te beschouwen. Als ze jou niet neemt, zal het alleen zijn omdat je er geen moeite voor hebt gedaan. Ik zou je natuurlijk nog kunnen helpen door eens met Clifton te gaan praten; die heeft misschien invloed op haar, omdat zij geen vader heeft."

„Houd u er buiten," gromde Peter.

De prinses stemde er in toe om zich er buiten te houden. Zij beschouwde zijn vraag als een bewijs, dat haar optreden succes had gehad en dat hij naar Diana zou gaan. Je moest maar weten hoe je met hem moest omspringen, dacht zij. Het zou even gemakkelijk zijn om een geschikt huwelijk voor hem in orde te maken, als het toen was geweest om dat belachelijke huwelijk, dat hij met dat meisje Polly Shatswell had willen sluiten, te voorkomen. De prinses was helemaal niet trots op haar resultaat; zij had er werkelijk nooit aan getwijfeld dat het gemakkelijk voor haar zou zijn om het te bereiken.

Het was niet eens moeilijk voor Diana om verloofd te raken met Peter. Zij had verwacht, dat het lastiger zou zijn — dat zij, nu hij zo hardnekkig weigerde zich te vertonen, hem zelf op de ene of andere manier het hof zou moeten maken om hem dan in een valstrik te lokken. Maar zij was er zeker niet op voorbereid dat hij nu, deze Zaterdagochtend, toch nog op bezoek zou komen. Zijn entree was niet erg gelukkig, want toen hij twee passen in de hall had gedaan, kwam hij al in onzachte aanraking met een kruier, die bezig was een sofa te versjouwen.

Diana had deze dag namelijk uitgezocht om Napoleon's Tombe, het kamertje naast de voordeur, volkomen af te breken. Ze wilde er de zware, donkere meubels uit halen om er, wanneer het dan licht behangen was, een gezellig hokje voor zichzelf van te maken. Aangezien Burwell Sarah en Minna het ten gevolge van het vochtige voorjaarsweer juist alle drie erg met hun rheumatiek te kwaad hadden, had zij een kruier verhuurd [illegible] om haar behulpzaam te zijn.

Het was deze krachtmens, die, zich omwendend terwijl hij met de sofa op zijn rug stond, Diana vroeg: „Waar mot ik hem zette?" en inmiddels Peter met het uiteinde van de sofa van de vloer veegde.

Peter kwam bij de kapstok te lan-de, in de armen van Burwell, die zich zo snel mogelijk weer van hem ontdeed: want Burwell had het zeer druk met het gadeslaan van de verhuizing. Hij keurde deze verhuizing af, zoals hij iedere verhuizing of verandering afgekeurd zou hebben. Hij paste trouwens niet in het tafereel van sjouwende mannen en schots en scheef door elkaar heen staande rommel — hij hield zijn waardigheid nog wel op, maar het was de waardigheid van een kat in de regen.

Diana wees de kruier intussen waar hij de sofa neer kon zetten; dat was niet de plaats waar zij het ding had willen hebben, maar men is nu eenmaal bij voorkeur altijd bescheiden ten opzichte van dergelijke krachtfiguren. Zo had Peter gelegenheid om overeind te krabbelen en het toneel te overzien.

„Heerlijk, een verhuizing", zei hij opgewekt. „Ik kan de bekoring die van verhuizingen uitgaat nooit weerstaan. Als er ergens een deur openstaat en een hijsblok uithangt, dan ben ik er bij om mijn tenen onder de kisten te laten kneuzen, om het porselein te laten vallen en pakken neer te leggen in deuropeningen waar mensen in en uit moeten. Kan ik soms een handje helpen?"

„Nee, — dank je, ik speel het wel klaar," antwoordde Diana — maar toen drong het tot haar door dat deze stoere zelfstandigheid haar op dit moment helemaal niet te pas kwam. Zij moest zich immers met Peter verloven. Ze had moeten zeggen, „Nou — héél graag, Peter," en hem daarbij vast een smachtende blik moeten toewerpen. En als hij dan bezig was zou zij moeten zeggen: „Nee maar, Peter, wat ben jij sterk!"

Om de fout zoveel mogelijk weer goed te maken zei ze, enigszins onzeker: „Maar ik ben een beetje moe. Zou jij die stoelen even in de hall willen zetten?"

Peter rekende af met de rest van de oude meubels. Hij hielp ook nog een handje met het versjouwen van een tafeltje met gebogen poten. Het was een aardig tafeltje met een marmeren blad, waar precies een ouderwetse klok op paste. Bovenop die klok stond een beeldje van de vliegende Icarus, en zoals te voorzien was vloog Icarus voor deze keer juist op Peters grote teen. Peter maakte nogal wat lawaai over dit ongeval.

„Het heeft nooit in mijn lijn gelegen om in stilte te lijden," gromde hij, na eerst verschillende afkeurende geluiden gegeven te hebben. „Ik trek me terug uit deze ongelijke strijd. Ik verlies het in iedere strijd die ik met de kunst voer. Dat dit ding op mijn voet valt is symbolisch, niets meer en niets minder. Au! En ik ondervind ook al geen medelijden voor deze wond, die ik in jouw dienst heb opgelopen. Je zoudt me ten minste weg kunnen leiden uit dit bloedbad."

Hij kreunde nog eens en strompelde naar de bibliotheek.

„Ik ga liggen," zei hij. „Ik heb er recht op. Ik ga op de sofa liggen, en dan kan jij mijn oor verplegen."

„Je oor?" vroeg Diana verbaasd.

„Dit is een keurig huis. Het zou eenvoudig niet te pas komen als je mijn grote teen verpleegde."

Peter strekte zich uit op de sofa en vlijde zijn gewonden voet op de armleuning. Diana ging aan het bureau zitten en begon een catalogus-kaart uit te schrijven voor een kleine schaal met een rijst-patroon.

„Au, mijn teen," merkte Peter op.

Diana glimlachte vriendelijk in zijn richting, maar maakte geen aanstalten om zijn oren te gaan verplegen.

„Au, zei hij nog eens, en toen het ook dezen keer zonder resultaat bleef voegde hij er peinzend aan toe: „Dit lijkt me overigens 'n heel geschikte dag om je een aanzoek te doen."

„Vind je?" zei Diana koel.

(Wordt vervolgd)

Tom Poes en de wens werkster

1744

1856. — Heer Bommel staarde enige tijd naar de ene gouden ducaat, die er nog in zijn brandkast lag en stortte zich toen naar binnen, een hees geluid uitstotend. Zo zat hij daar in de holle ruimte als een berooid heer en wat hij allemaal zei, mag ik hier niet herhalen wegens gevaar voor belediging van een volksgroep.

De werkster Wijmpje echter lachte vrolijk.

„Ik begrijpt niet, waarom U zich zo ópwindt, meneer!" zei ze. „Die kruiers hebben zogezegd de boel aardig opgeruimd. Niet dat ik het niet had willen doen, want mijn handen staan heus niet verkeerd. Maar dit is wel zo makkelijk. En nu is de boel eindelijk schoon!"

Tom Poes was het wel met haar eens. Maar hij werd een beetje ongerust over de toestand van heer Ollie die maar door bleef gaan met klagen en schelden zonder naar troostworden te willen luisteren. „Wacht eens even, heer Ollie!" riep hij, na even te hebben nagedacht. „U bent natuurlijk nog altijd even rijk!"

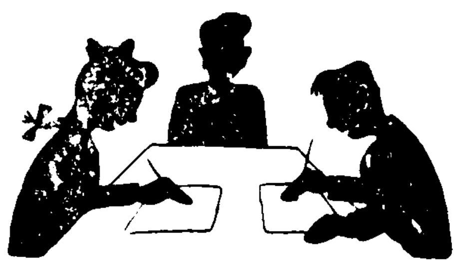
„Huh?" snauwde heer Bommel. „Moet je me nog bespotten ook? Ik zit hier met één ducaat en jij zegt, dat ik nog rijk ben? ik......"

„U bent nog even rijk!" hield Tom Poes vol. „Uw hoeveelheid geld moet altijd dezelfde blijven, anders bent U immers niet langer de rijkste heer van de wereld? Dat was toch de afspraak? Wijmpje hoeft alleen maar naar de put te gaan en die moddergooiertjes aan hun belofte te herinneren!"

Heer Ollie dacht een poesje na en toen ontspande een brede glimlach zijn bedroefd gelaat.

„Ja!" riep hij. „Ja, je hebt gelijk! Dat had ik zelf kunnen verzinnen

...Heel goed, jonge vriend! Wijmpje, ga eens gauw mijn geld uit de put halen!

AMIGOE VAN DE JEUGD

Paaseieren

en zonderlinge gebruiken

Eieren spelen omtrent Pasen elk jaar een min of meer voorname rol.

Waarom?

Sommigen schrijven die gewoonte toe aan de oude Perzen. Volgens de leer van Zoroaster — dit was een wijze, die vermoedelijk heeft geleefd in de zevende eeuw vóór onze tijdrekening — bestond er een grote geest uit wie alle licht voortkwamen en uit dat licht ontstond ener twee broers: Ormoezd en Ahriman.

Laatstgenoemde kon zijn broer niet uitstaan en daarom werd hij door de grote geest veroordeeld om drieduizend jaar lang in de diepste duisternis te leven.

Toen die jaren eenmaal om waren, schiep Ahriman een groot aantal boze geesten, die opdracht kregen te vechten tegen de goede geesten van Ormoezd. En toen Ormoezd een ei maakte, dat hij vulde met goede geesten, maakte Ahriman er een, dat hij volpropte met kwade geesten. Hij brak beide eieren, en zowel boze als goede geesten konden zich over de aarde verspreiden.

Ter herinnering aan dit feit — zo vertelt de legende verder — vieren de oude Perzen nog heden, omstreeks Maart hun eierenfeest. Dan geven ze elkaar gekleurde en versierde eieren, soms ook doosjes in de vorm van eieren en volgepropt met allerlei verrassingen voor hun vrienden of.... plagerijtjes voor hun vijanden.

Anderen schrijven de herkomst van het Paasei toe aan China. De Chinezen hebben namelijk een feest, dat ze het „koudvleesfeest" noemen en dat vieren ze omstreeks onze Paastijd. Dat feest maken ze, om uitting te geven aan hun vreugde over het herleven van de natuur. Het duurt drie volle dagen, gedurende welke men niet mag koken of braden en men zich dus moet behelpen met rauw vlees, koude rijst en vooral.... eieren.

Intussen staat het vast, dat men al in die grijze oudheid een bijzondere betekenis aan de eieren heeft gehecht. In Egyptische beeldhouwwerken vindt men het ei gebruikt als het beeld van het heelal of van de aardbol. De dooier zou dan de aarde, het wit van het ei de lucht en de schaal het uitspansel moeten voorstellen.

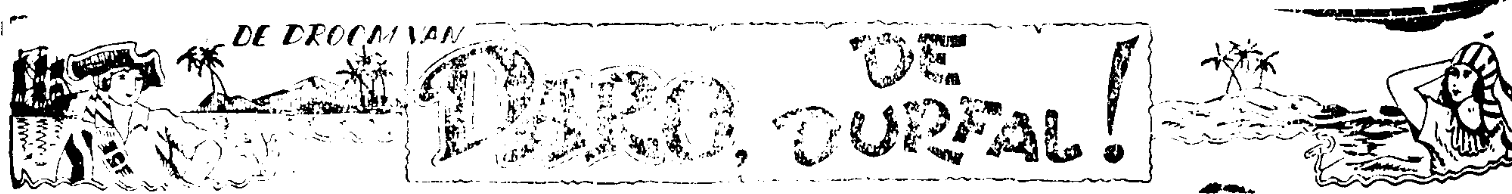
De Japannezen geloofden vast, dat de wereld was ontstaan uit een kippenei. De Moari's (op Nieuw-Zeeland) beweerden, dat de aarde in volledige duisternis was gehuld, totdat een hunner opperhoofden een ei naar de hemel wierp, waardoor dit ei veranderde in de zon, die licht verspreidde.

Een eigenaardige en oude gewoonte was de zogenaamde eierdans. Hij bestond hierin, dat een hoeveelheid eieren in een bepaalde volgorde op de grond werd gelegd, terwijl de danser tussen de eieren door zijn danspassen moest maken, zonder een ei te breken of ook maar aan te raken.

Soms deed men het weer anders: op de met groen en bloemen bedekte vloer legde men een aantal eieren in een kring en de danser moest — alleen met zijn kousen aan — met de handen in de zij en één been opgeheven, de eieren een voor een, al hinkende uit de kring stoten. Natuurlijk zonder er ook maar een te breken.

Alom bekend is zeker het eitikken. Daarbij tikt de een met zijn ei tegen dat van een ander, spits tegen spits en stomp einde tegen stomp einde. Hij, wiens ei gekneusd wordt, verliest dan het spel en moet zijn gekneusd eitje afstaan aan de winnaar. Dit spelletje wordt in menig huisgezin nog beoefend, waarbij de gekneusde eitjes niet worden afgestaan, maar waar het er alleen om gaat wie het hardste ei overhoudt. Zulk een ei werd dan met een toepasselijk rijmpje beschreven en zorgvuldig bewaard tot het volgende Paasfeest.

Daro en zijn makkers verkneukelen zich van pret, nu zij in Rubart's eigen boot naar diens schip roeien om de gouden bijl te zoeken.

Zodra ze het schip bereikt hebben, klimt Daro door een patrijspoort binnen. „Stil, lui," fluistert hij, „ze moeten ons niet zien."

Een voor een klimmen ze aan boord, maar Jim struikelt en dat maakt lawaai genoeg om Daro de wenkbrauwen te doen fronsen.

Een der zeerovers heeft het gehoord en komt zien wat er gaande is. De jongens hebben zich verstopt en Daro heeft zijn plan al klaar.

Hij sluipt achter de rover aan en duwt hem onverhoeds in een openstaande meelkist. „Er in, jij booswicht," grinnikt hij.

Op de rug van de zeerover hangt een bos sleutels en ogenblikkelijk heeft Daro die te pakken. „Die kunnen te pas komen," gnuift hij.

Voor de zeerover weet wat zien kan, hebben de jongens de benen genomen. De zeerover gaat danig te keer en scheldend verlaat hij de hut om te zien, wie hem die poets gebakken heeft.

De zeerover weet niet, dat Daro en zijn vrienden aan boord zijn en hij verdenkt een van zijn kameraden er van. „Dat zal ik hem betaald zetten," gromt hij.

Intussen gaan Daro en zijn vrienden op zoek naar de bijl. Ze denken eerder te slagen, als ze ieder apart gaan. „Over een ... uur hier terug," zegt Daro. Sjel heeft ...

Tot zijn schrik ... hij, dat de rovers, die werden achtergelaten, naar het schip zijn gezwommen. Een hunner vertelt juist, dat hun boot ... en dat Daro er mee naar hun schip roeide.

Kees is schoolziek

Toen Keesje wakker werd, wist hij ineens dat er vandaag iets naars zou gebeuren. Hij keek naar het plafond, waar de eerste zonnestralen grillige, dartele figuurtjes op toverden en dacht angstig aan de rekenles, die ze vandaag zouden krijgen.

De vorige rekenles was gezellig geweest, want Freek had twee slakkenhuisjes in een doosje in zijn zak, en samen tartten ze de slak om uit zijn huisje te komen.

„Slak, slak, steek je horens uit je dak, anders zal ik je huisje verbranden......"

Natuurlijk had de juffrouw wel iets gemerkt. Toen ze hen de eerste keer vermaande, had ze gezegd: „Willen jullie zo graag dom blijven, jongens?"

En ze had er bij gelachen, want 't was werkelijk wel een lieve juffrouw.

Maar zelfs de liefste juffrouw zou boos worden bij twee zulke ondeugende jongens.

Ze bleven die arme slakken plagen, tot de juffrouw op hen toestapte en Freek het doosje afnam.

„Zo", zei de juffrouw. „Dit zijn twee hele knappe jongens, die kennen sommetjes toch wel. Dus opletten is niet nodig. Asjeblieft jongens, hier is een blaadje met sommetjes. Zorgen jullie nu maar, dat ze voor de volgende rekenles klaar zijn. Moeilijk zijn ze niet, hé kinderen?"

„Neen," riep de hele klas in koor. En dat konden ze ook heel gemakkelijk zeggen, want ze hadden goed opgelet. Maar o, die Freek en Kees.

Toen de school uit was, keken ze de sommetjes eens na. „Ik ken ze niet," zei Kees boos. „Ik ook niet," zei Freek. Ze stopten het blaadje zo diep mogelijk weg in hun zakken, onder de knikkers en de touwtjes en de rest, en dachten er verder helemaal niet meer aan.

Maar nu zou het vandaag wéér rekenles zijn. Natuurlijk vroeg de juffrouw naar de sommetjes.

Keesje dacht diep na en opeens wist hij wat hij doen zou.

Hij kroop diep onder de dekens en toen vijf minutjes later moeder bovenkwam en zei, dat het tijd was om op te staan, zei Kees klagend:

„O, moeder, ik kan niet opstaan. Ik ben ziek."

Moeder keek haar zoon eens aan.

„Goed, Kees," zei ze. „Als je ziek bent, kun je natuurlijk niet uit bed. Hadden jullie vandaag geen gym?"

„Neen," zei Kees somber, Sómmen."

„O!" zei moeder, „Nu, Keesje, ga maar lekker liggen dan zal moeder je wel eens even onderstoppen."

„Krijg ik mijn boterhammen, in bed?" vroeg Kees.

„Boterhammen?" zei moeder verbaasd. „Wie eet er nu boterhammen, als hij ziek is?"

Ja, dat was natuurlijk zo, en met een diepe zucht trok Kees de dekens over zijn hoofd en probeerde wat te slapen.

Maar hoe zou hij dat kunnen, als de zon hem telkens in zijn gezicht kietelde.......

En nog erger werd het, toen er van beneden een heerlijke geur naar boven steeg. Kees snoof. „Pannekoeken," zei hij. En o, wat kreeg hij nu een honger.

Buiten sloeg de klok tien uur. Nog een half uurtje, dan was de rekenles gedaan.

Zuchtend draaide Kees zich om en om in zijn bed. Kwam moeder nu maar eens boven, dan zou hij vragen, of hij een pannekoek kreeg.

Maar moeder kwam niet en eindelijk stapte Kees zijn bed uit en kleedde zich aan. Zachtjes liep hij naar beneden.

En ja, hoor, moeder stond in de keuken en liet juist een lepel beslag in de pan glijden. Het siste en geurde verrukkelijk.

Kees zuchtte diep. Dat hoorde zo, als je ziek was. Dat deed vader ook altijd.

Bij het horen van die diepe zucht draaide moeder zich om.

„Neen maar," zei ze verbaasd, „daar is onze zieke."

„Ja" zei keesje met een zwak stemmetje, „Ja, ik denk, misschien word ik beneden wel vlugger beter."

„Dat zou wel kunnen", vond moeder ook. „Weet je wat, ga maar heerlijk in vaders stoel liggen".

„Dat kon ik wel eens doen", zei Kees, maar hij bleef om moeder heendraaien. Tot hij het niet meer kon uithouden.

„Moeder", vroeg hij met een klein stemmetje, „krijg ik astublieft een pannekoek?"

„Een pannekoek?" herhaalde moeder. „Wie eet er nu pannekoeken, als hij ziek is!"

„Misschien ben ik niet zo erg ziek meer."

„Ja," zei moeder. „Maar kinderen, die niet naar school kunnen omdat ze ziek zijn, kunnen geen pannekoeken eten. Dat gaat nu eenmaal niet."

Verdrietig sloop Kees naar vaders stoel en liet er zich in neervallen.

O, o, wat was hij dom geweest om niet naar school te gaan. Dan had hij om twaalf uur pannekoeken gehad! En van louter medelijden met zichzelf begon hij een deuntje te huilen. Eerst zachtjes en toen steeds harder, totdat moeder de kamer binnenkwam en hoofdschuddend naar zoon keek.

„Heb je er zo'n spijt van?"

Kees vroeg zich niet af, hoe moeder het wist, maar hij wreef zijn ogen af en snikte: „Ja, moeder."

„Waarom wilde je niet naar school? Om de sommen."

„Ja," zei Kees schuldbewust, „maar ik zal het nooit meer doen, moeder, heus niet!"

Moeder ging op de rand van de fauteuil zitten. „Nu," zei ze, „vertel maar eens."

En Kees vertelde van de slakken en het sommenblaadje en van de juffrouw, die zo boos was.

Toen hij uitgesproken was, bleef het even stil in de kamer. Vlug keek Kees z'n moeder aan. En o, wat keek moeder verdrietig.

„Jongen toch", zei moeder, hoe kon je dat nu doen? De juffrouw probeert een flink mens van je te maken. En jij, wat doe jij? Je speelt onder de lessen, en als je straf verdiend hebt, probeer je om er onder uit te komen. En dan ben je nog laf ook. Als je een flinke jongen geweest was, was je vanmorgen uit je bed gesprongen en had je voor de les geprobeerd om de juffrouw even alleen te spreken. Dan had je alles eerlijk moeten vertellen en beloven, dat je die sommen toch maken zou."

Kees luisterde met 'n wit gezichtje.

Ja, 't was zo. Hij was eigenlijk maar een nare jongen. Eerst de juffrouw plagen en dan jokken en moeder verdriet doen.

„Ik zal 't nooit meer doen", huilde Keesje, die nu opeens héél klein was.

„Dat is prachtig", zei moeder zacht, „En weet je wat, Kees, ik zal vanmiddag met je mee naar school gaan en de juffrouw alles vertellen; ook dat je er spijt van hebt. Maar die sommen?"

„Die maak ik van avond", zei Kees flink. „Om zes uur, als de kinderen naar bed zijn."

De „kinderen" waren Liesje en Henk, die pas twee en vijf jaar waren.

En Kees was al zeven jaar.

„Dan ga ik nu vlug naar de keuken," zei moeder. „Anders kom ik niet klaar met pannekoeken bakken."

Keesje durfde nog niet erg goed om een pannekoek te vragen. Maar hij kreeg een idee. Hij keek eens naar de kolenbak. Ja, die was leeg. Hij nam de bak mee naar de schuur en vulde hem. Dan sjouwde hij hem naar binnen en zette hem naast het fornuis. „Hè, hè", zei hij tegen moeder, „daar krijgt een mens honger van......"

„Ja", zei moeder, „en dan lust een mens wel wat, hè?"

Kees was het daar roerend mee eens. En vijf minuten later zat hij aan de keukentafel en kreeg van moeder twee heerlijke pannekoeken.

Nee, dacht Kees, zo'n lieve moeder als de mijne vind je nergens meer.

En hij nam zich voor om moeder nooit meer verdriet te doen.

ANNIE VOGELS.

ONZE WONDERE WERELD

DE OKAPI LEEFT DIEP IN HET OERWOUD VAN HET HEETSTE GEDEELTE VAN AFRIKA, HET ITURI-WOUD, BIJ DE CONGO-RIVIER. HET IS EEN ZACHT, MOOI, SCHICHTIG DIER, DAT IN HOOFDZAAK LEEFT VAN BANANEBLADEREN EN BAMBOESCHEUTEN. DE OKAPI LEEFT GEWOONLIJK IN PAREN, HEEFT EEN SCHERP GEHOOR EN IS ZEER GEVOELIG VOOR REUK. OOK AL OMDAT ZIJN VERBLIJF VRIJWEL ONDOORDRINGBAAR IS, WIST HIJ TOT VOOR ONGEVEER 50 JAAR ONBEKEND TE BLIJVEN.

